

សម្ភាសន៍ជាមួយឈ្មោះ សែប រ៉េត ភេទប្រុស អាយុ៥២ឆ្នាំ
មុខងារនៅសម័យខ្មែរក្រហម: អ្នកបើកឡានឲ្យតាម៉ុក
ស្រុកកំណើតនៅភូមិឆ្លូកយូល ឃុំស្រែក្នុង ស្រុកឈូក(ជុំគីរី) ខេត្តកំពត
សព្វថ្ងៃរស់នៅភូមិឈើទាលជ្រុំ ឃុំប្រមោយ ស្រុកវាលវែង ខេត្តពោធិ៍សាត់
ថ្ងៃទី២០ ខែឧសភា ឆ្នាំ២០១១
សម្ភាសន៍ដោយ: ឡុង ដានី
០១:៣៧:១០
៤១ទំព័រ

- ដានី : ចឹងដំបូងខ្ញុំចង់ស្គាល់ឈ្មោះលោកពូ ឈ្មោះពេញឈ្មោះអីដែរ?
- រ៉េត : បាទៗ សែប រ៉េត ។
- ដានី : ឈ្មោះអីរ៉េត?
- រ៉េត : សែប រ៉េត ។
- ដានី : ពូអាយុប៉ុន្មានហើយសព្វថ្ងៃ?
- រ៉េត : ខ្ញុំអាយុ សព្វថ្ងៃនេះអាយុ៥២ឆ្នាំ ។
- ដានី : លោកពូសព្វថ្ងៃរស់នៅភូមិឃុំអីដែរ?
- រ៉េត : ភូមិឈើទាលជ្រុំ ឃុំប្រមោយ ។
- ដានី : ស្រុកវាលវែងនឹង?
- រ៉េត : បាទ! ពោធិ៍សាត់ ។
- ដានី : ប្រពន្ធលោកពូកាត់ឈ្មោះអីដែរ?
- រ៉េត : នាងគូ ។
- ដានី : កាត់អាយុប៉ុន្មានដែរ?
- រ៉េត : អាយុ៤១ ។
- ដានី : ពូមានកូនចៅទាំងអស់ប៉ុន្មាននាក់?
- រ៉េត : ៦ នាក់ ។
- ដានី : ស្រីប៉ុន្មាន ប្រុសប៉ុន្មាន?
- រ៉េត : ស្រី៣ ប្រុស៣ ។

ដានី : ពូសពូថ្ងៃប្រកបមុខរបររកស៊ីធ្វើអ្វីដែរ?
 វើត : ធ្វើស្រែចំការ ។
 ដានី : ស្រុកកំណើតពូនៅណាទៅ?
 វើត : ស្រុកកំណើតភូមិធ្លកយុល ឃុំស្រែក្នុង ។
 ដានី : ធ្លកយុល?
 វើត : បាទ!
 ដានី : ឃុំស្រែក្នុង?
 វើត : ស្រុកឈូក ។
 ដានី : មិនមែនដុំកីរទេ?
 វើត : បាទ! ពីមុន ជំនាន់មុន យើងដឹងស្រុកឈូក កំពតដែរ ។
 ដានី : ឪពុកពូឈ្មោះអីទៅ?
 វើត : ឈ្មោះ ប៉ុក សែត ។
 ដានី : សព្វថ្ងៃគាត់នៅរស់ ក៏?
 វើត : គាត់ស្លាប់ ។
 ដានី : គាត់ខូចហើយ?
 វើត : បាទ!
 ដានី : ស្លាប់ពីអង្គុល?
 វើត : ស្លាប់យើងឆ្នាំ៧៩ ។
 ដានី : ចុះម្តាយពូ?
 វើត : ម្តាយរស់នៅ ។
 ដានី : ម្តាយ គាត់ឈ្មោះអី?
 វើត : ឈ្មោះ សុខ គួន ។
 ដានី : សុខ គួន?
 វើត : បាទ!
 ដានី : គាត់រស់ នៅណាឥឡូវ?
 វើត : នៅរស់ នៅជាមួយខ្ញុំ ។ គាត់ឆ្លងកាត់ធ្លាប់ធ្វើកងចល័តពីជំនាន់យើង៣ឆ្នាំយើងប៉ុលពតដែរ ។
 ដានី : គាត់ធ្វើកងចល័តដែរ?
 វើត : បាទៗ ។

ដានី : គាត់ចាស់ គាត់ធ្វើកងចល័ត?

រឺត : បាទៗ ។

ដានី : ពូមានបងប្អូនបង្កើតទាំងអស់ប៉ុន្មាននាក់?

រឺត : បងប្អូនបង្កើត៨នាក់ ។

ដានី : ស្រីប៉ុន្មាន ប្រុសប៉ុន្មាន?

រឺត : ស្រី១៣ ប្រុស៥ ។

ដានី : ចុះសព្វថ្ងៃ ពួកគាត់នៅស្រុកកំណើត ឬក៏នៅជាមួយលោកពូនៅនឹង?

រឺត : នៅបែកៗគ្នាទាំងអស់ ស្លាប់ពីជំនាន់សង្គ្រាមពីមុននឹងអស់២នាក់ ។

ដានី : ស្លាប់អស់២នាក់ ស្លាប់ជំនាន់ណា?

រឺត : ជំនាន់សង្គ្រាមយើងវ៉ៃលន់ នល់ ។

ដានី : ឥឡូវនៅខាងវាលវែងយើងប៉ុន្មាននាក់ដែរ?

រឺត : នៅវាលវែងនៅខ្ញុំម្នាក់ឯង ។

ដានី : តែម្នាក់ឯង?

រឺត : ម្នាក់ឯង ជាមួយម្តាយៗ ទើបយកមកនៅពីស្រុកមកនៅជាមួយ ។

ដានី : ពូកូនទីប៉ុន្មានដែរ?

រឺត : ខ្ញុំកូនទី៤ ។

ដានី : កាលពីក្មេងៗ ពូរៀនសូត្រអីដល់ថ្នាក់ណា?

រឺត : ខ្ញុំពីជំនាន់សង្គ្រាមលន់ នល់ រៀនដល់ថ្នាក់ទី៩ៗ ពីសង្គម ។

ដានី : ទី៩ចាស់ រៀននៅសាលាណា?

រឺត : ខ្ញុំរៀននៅសាលាឃុំ..... (ប្រហែលល្បើក) នៅសាលាវត្តស្រែក្នុង ។

ដានី : ពូរៀនសូត្រដល់ថ្នាក់ណាដែរ បានរៀនឈប់?

រឺត : ខ្ញុំរៀនដល់ឆ្នាំ៧/៣ ។

ដានី : មូលហេតុអីបានឆ្នាំ៧/៣បានឈប់?

រឺត : ៧/៣ ឈប់ដោយសារឃើញថា យើងពិបាកខាងផ្នែកជីវភាព គ្រួសារយ៉ាង ។ ប៉ុន្តែយាយ ឲ្យខ្ញុំទៅ ដោយសារវាមានសង្គ្រាមចិន យើងមិនអាចបន្តសិក្សាបានទៀត ថ្នាក់បន្តទៀត ។

ដានី : ចិនបន្ទាប់ពីឈប់រៀនហើយ ពូធ្វើអីទៀត?

រឺត : ខ្ញុំឈប់រៀនហើយ ខ្ញុំចេញពីរៀននឹង គេប្រមូលកងកុមារ ។

ដានី : កាលនឹងពូអាយុប៉ុន្មានចូលកងកុមារ?

រឺត : កងកុមារខ្ញុំអាយុ១៤ ១៥ ។
 ដានី : ១៤ ១៥ ?
 រឺត : បាទ!
 ដានី : ឮនៅក្នុងកងកុមារនៅណា?
 រឺត : កងកុមារនៅប្រចាំក្នុងស្រុកយើងម៉ង់ ស្រុកភូមិខាងលើនឹង ។
 ដានី : ច្រើន កងកុមារ?
 រឺត : កងកុមារច្រើន គ្នាចាប់ពី៥០ នាក់ទៅ៧០ នាក់ គេប្រមូលដាក់មុំ ឲ្យយើងរៀបចំហៅថាហូប បាយជួរមុខ មានខាងណាធំ គេរើសចូលខាងយុវជន ។ ឈុវជននឹង ចេញពីកុមារមក ចូលយុវជន គេថាយុវជននឹងជា អាចថាប្រយុទ្ធវិវាទ ចឹងជ្រើសរើសធំៗ រើសចេញពីកង កុមារ ។
 ដានី : កងកុមារ ចូលយុវជន?
 រឺត : បាទ! ចេញពីកងកុមារនឹង ចូលកងយុវជន ។
 ដានី : អានឹងឆ្នាំណា?
 រឺត : អានឹងឆ្នាំចូល៧៤ហើយ ។
 ដានី : ចូលកងយុវជននៅណា?
 រឺត : យុវជននៅក្នុងស្រុកនឹងធំ ។
 ដានី : កងកុមារ ហើយនឹងកងយុវជននឹងខុសគ្នាម៉េច?
 រឺត : ខុសគ្នាដែលថា កុមារគេឲ្យយើងនៅ អត់ទាន់ឲ្យយើងចេញទៅកាន់អាវុធ កាន់អីទៅទេ កង កុមារ គេឲ្យនៅបម្រើការសហករណ៍ក៏មាន ហើយនៅក្នុងពលកម្មខាងគេធ្វើស្រែ ខាងកសិ កម្ម ។ នឹងកងកុមារវានៅធ្វើខាងនឹង ហាក់ដូចជាគេឲ្យនៅរៀនចំណេះក្រមចិនទៅ រែកដីដំបូក ដាក់ដីវាលស្រែចិនមក អានឹងវាកងកុមារវាមានផ្នែកចិនវិញ ។ ឲ្យយុវជនឲ្យយើងចេញមក ដើម្បីគេពន្យល់ផ្នែកនយោបាយ ឲ្យយើងដើម្បីរកវិធីឲ្យយើងចេះប្រយុទ្ធជាមួយខ្មាំង ។
 ដានី : កាន់កាំភ្លើងកាន់អី?
 រឺត : អត់ទាន់បំពាក់អាវុធទេ ប៉ុន្តែអប់រំវិធីឲ្យយើងចេះបង្ហាត់ចេះអី ។
 ដានី : ចុះកងកុមារវានៅ៥០ - ៧០ នាក់នឹង កុមារៗគ្នាឯង អ្នកគ្រប់គ្រង ឬក៏មានចាស់ៗ ?
 រឺត : អត់មាន គឺឲ្យយើងអ្នកចេះដឹងមួយៗ គ្រប់គ្រងខ្លួនឯង ក្នុងនឹងមានទីប្រឹក្សាគេក្រោយៗ មាន ចាស់ៗចិនគេ ។
 ដានី : ប្រធានភូមិ?

វើត : បាទ! ប្រធានអីកេដ្ឋយ មកដល់កេខបត្តម្ភ មកផ្នែកនយោបាយរស់នៅផង ខាងផ្នែកជីវភាពនឹងដង ។

ដានី : ចុះមកដល់កងយុទ្ធជន?

វើត : កងយុទ្ធជនក៏វាធ្វើចិនដូចគ្នា ដល់កងយុទ្ធជនមានគេរៀបចំ មានប្រធានយុទ្ធជន ប្រធានយុទ្ធនារីចិនមក ដល់ចិនវានៅដាច់ដោយឡែកពីគ្នា ប៉ុន្តែការងារសកម្មភាពអីយើងធ្វើដូចគ្នា ។

ដានី : ចិនកាលនឹងខាងម៉ាក្រុមយុទ្ធជនគ្នាប៉ុន្មាននាក់ ក្រុមយុទ្ធនារី?

វើត : បាទ! អានេះមិនអាចកំណត់បាន បើជួនណាខ្លះក៏គ្នាជាមិនអាចនៅធ្វើការយុទ្ធជន អាចថាយើងមានកំរិតទំនៀមយ៉ាងម៉េចទៅ គេឲ្យទៅកងកុមារវិញទៅ ។ ជួនណាគេជ្រើសរើសដូចយើងមានរូបរាង ដូចជាខ្ពស់មតិចេះគិត គេរើសមក អត់ទៀងទាត់ ថាម៉ាកងៗនឹងៗ វាអាចមានទៅ៣០ - ៤០ នាក់ ។

ដានី : ចុះពូមានតួនាទីអីកាលនោះ?

វើត : ខ្ញុំគ្រាន់តែគេឲ្យធ្វើខាងក្រុម ។

ដានី : ខាងក្រុម?

វើត : បាទ! ក្រុមយុវជន ខ្ញុំចេញពីកងកុមារមក ។

ដានី : ពូបានគ្រប់គ្រងយុទ្ធជននៅក្រុម?

វើត : បាទៗ ។

ដានី : នៅក្នុងភូមិនឹង ម៉ាយុទ្ធជននឹង ពូធ្វើប្រធានគេ?

វើត : បាទៗ ។

ដានី : ចុះពូនៅនឹងបានរយៈពេលប៉ុន្មានទៅ?

វើត : ខ្ញុំនៅបានរយៈពេលបានប្រហែលជា៧ខែៗ បានខ្ញុំឡើងពីស្រុកមកបានចូលខាងផ្នែកកងទ័ព ។

ដានី : ចូលកងទ័ពនៅណាទៅ?

វើត : ចូលកងទ័ពនៅ គេហៅពីមុនមកគេមិនហៅកងអង្គភាពនេះ អង្គភាពនោះ បើយើងនៅខាងផ្នែកយុទ្ធជននឹងយើងអត់ទាន់ដឹង ប៉ុន្តែគេគ្រាន់ដាក់តាមកងពល គេហៅថាកងពលទី២ ទី៣ ប៉ុន្តែខ្ញុំឡើងមកដល់កងពលទី២ ។ យុទ្ធជននឹងឡើងមកកងពលទី២ ហើយគេមិនឲ្យយើងនៅធម្មតាតែយើងឡើងពីស្រុកមក គេបញ្ចូលមកទ័ពតំបន់ ប៉ុន្តែដល់កាលៈទេសៈថា ទ័ពវាត្រូវការចាំបាច់ គេឲ្យឡើងពីស្រុកមកៗមជ្ឈិមបណ្តោយ ។

ដានី : កងពលទី២បណ្តោយ?

វើត : បាទ!

ដានី : ចឹងដំបូងពូធ្វើប្រធានយុទ្ធជននឹងនៅស្រុក?

វ៉េត : បាទៗ នៅស្រុក ។

ដានី : ស្រុកអីគេ ស្រុកឈូក?

វ៉េត : ស្រុកឈូក ។

ដានី : ដល់ពេលចិនពូមកកងពលទី២ ។ យ៉ាងម៉េចយើងចូលនឹង ដូចលោកពូស្ម័គ្រចិត្តចូល ឬក៏គេ ត្រូវតម្រូវការ?

វ៉េត : បាទ! កាលនឹងវា ដោយសារតាមរយៈបងប្អូនខ្លះគេធ្វើតាមនយោបាយអូសទាញយើងចិន ទៅ បើចិត្តខ្ញុំមែន គឺស្ម័គ្រចិត្តដោយខ្លួនឯងៗ ដោយសារលះបង់ ចេញពីឪពុកម្តាយ ដើម្បី តស៊ូ ។ លាក់ក្នុងខ្លះៗ ក៏មានតាមរយៈបងប្អូន ។

ដានី : កាលនោះពូស្ម័គ្រចិត្តចូលនៅកន្លែង?

វ៉េត : នៅកន្លែងគេហៅថាស្រុកនឹងមែន ។

ដានី : ស្រុកឈូក?

វ៉េត : ស្រុកឈូក បាទ! ។

ដានី : កាលនឹងស្រុកឈូកនឹង ខាងរំដោះ យើងអ្នកគ្រប់គ្រង?

វ៉េត : ស្រុកឈូកនឹង យើងខាងស្រុកនៅតំបន់រំដោះ ។

ដានី : ប៉ុន្តែនៅក្នុងស្រុកឈូកនឹង ខាងលន់ នល់ អ្នកគ្រប់គ្រង?

វ៉េត : បាទៗ ។

ដានី : តែយើងមានតំបន់រំដោះមួយ គេហៅ?

វ៉េត : បាទៗ តំបន់រំដោះមួយ តាមបណ្តាញខាងយើងអ្នកតស៊ូ ។ និយាយរួមខាងអ្នកតស៊ូ គេមក ពីព្រៃ គេរៀបចំ ពីឆ្នាំ៧០នឹង គេចូលវ៉ែមក រដ្ឋប្រហារមក គេចាប់សម្ព័ន្ធរបស់គេហើយ ស្រេច ។

ដានី : កាលនឹងទីតាំងស្រុកឈូក នៅណា?

វ៉េត : ទីតាំងស្រុកឈូក គេអត់និយាយនៅក្នុងស្រុកទេ គេនិយាយតាមនៅក្នុងឃុំៗនីមួយៗ គេ រៀបចំ ។ ទាហានខ្ញុំនៅក្នុងស្រុកស្រែក្នុងចិន គេមានទីតាំងគេមួយសម្រាប់គេលាក់ការណ៍ កុំការណ៍ដើម្បីកុំឲ្យយើងដឹងពីចំនុចរៀបចំប្រព័ន្ធកងទ័ពកងអីពីភូមិអត់ឲ្យយើងដឹង លាក់ការណ៍ ទាំងអស់ មិនចេញចំហរទេ ព្រោះវាលាក់ការណ៍ដើម្បីយើងស្រាវជ្រាវយកទាហានខាង យុទ្ធជន យុទ្ធនារីនឹង ដើម្បីបញ្ចូលក្នុងកងទ័ព ។

ដានី : ពូស្ម័គ្រតាដែន?

រឺត : ដែន?
 ដានី : ចែម ដែន?
 រឺត : តាដែននៅភូមិដូងនេះ ។ តាដែន គាត់ប្រធានស្រុក?
 ដានី : បាទ!
 រឺត : អូ! ស្គាល់តើ ។
 ដានី : ខ្ញុំធ្លាប់ទៅជួបគាត់នៅស្រុកកំណើត នៅខាងស្រែក្នុង ។
 រឺត : បាទ! គាត់ស្លាប់នៅ?
 ដានី : ខ្ញុំទៅជួបគាត់កាលឆ្នាំ២០០៤ គាត់នៅ ប៉ុន្តែក្រោយមក ខ្ញុំអត់បានទៅជួបគាត់ទៀត ។
 រឺត : បាទ! ស្គាល់តើ គាត់គណៈស្រុក ។
 ដានី : គណៈស្រុក?
 រឺត : បាទ!
 ដានី : ខ្ញុំទៅជួបគាត់នៅចំការគាត់ ។ គាត់គណៈស្រុក ។
 រឺត : បាទ!
 ដានី : កាលនឹងធ្វើការអីជាមួយគាត់ដែរ?
 រឺត : ខ្ញុំចេញមកបានគាត់រៀបចំមានខាងឈ្នួល ខាងទីតាំងស្រុកទីតាំងអីខ្ញុំចេញមកហួសបាត់ ។
 ដានី : ចេញមកហួសហើយ?
 រឺត : បាទ!
 ដានី : ចឹងពូចេញ ប្រហែលជាខែប៉ុន្មាន ឆ្នាំណា ដែលពូចូលកងទ័ពយោធា?
 រឺត : ខ្ញុំមកមើលចេញមកប្រហែល៩២ ។
 ដានី : ឆ្នាំ?
 រឺត : ឆ្នាំមើលយើង ឆ្នាំពាក់កណ្តាល៧៤ ។
 ដានី : ពាក់កណ្តាល៧៤ ពូចេញមកធ្វើកងទ័ព?
 រឺត : បាទៗ ។
 ដានី : ចឹងធ្វើកងទ័ព កងពលទី២នឹង នៅម្តុំណាដែរ?
 រឺត : កងពលទី២នឹងរបស់យើងនៅប្រចាំ និយាយរួមគេហៅខាងនិរតី ។
 ដានី : ខាងនិរតី?
 រឺត : បាទ! សមរភូមិវ៉ៃបុកមកជួយក្នុងខេត្តតាកែវ ។
 ដានី : ខេត្តតាកែវ ពីត្រីមណាទៅត្រីមណា?

វើត : ពីយើងត្រូវជំនាញត្បូង ត្រូវជំនាញជើងនេះ មកជាប់នឹងព្រំប្រទល់កំពង់ស្ពឺ ។
 ដានី : ព្រោះកាលនឹងយើងក្នុងភូមិភាគនិរតី?
 វើត : បាទ ។
 ដានី : ភូមិភាគនិរតី វាមានកងពលចឹង?
 វើត : បាទ ។
 ដានី : កងពលទី១ កងពលទី២ កងពលទី៣?
 វើត : បាទ ។
 ដានី : ចឹងពួកនៅកងពលទី២?
 វើត : បាទ ។
 ដានី : កងពលទី២យើង សមរភូមិយើងចាប់ពីត្រូវជំនាញមកខាងកំពង់ស្ពឺ?
 វើត : បាទ ។
 ដានី : ដល់ពេលកងពលទី១ ចាប់ពី ពូជីងទេ កងពលទី១?
 វើត : កងពលទី១ ខ្ញុំអត់បានដឹងច្បាស់ដែរ បើខាងមុខសញ្ញាវាច្រើន គេចល័តចុះ ចល័តឡើងដែរ វាអត់ដឹងព្រំប្រទល់វា ។
 ដានី : កងពលទី៣?
 វើត : កងពលទី៣ គេបោះប្រចាំនៅខាងកោះកុង ។
 ដានី : កាលនឹងកាលពួកនៅក្នុងកងពលទី២ ពួកនៅក្នុងកងណាទៅ កង?
 វើត : ខ្ញុំមកដល់នឹង ខ្ញុំនៅជាមួយមេ ។
 ដានី : នៅជាមួយមេ?
 វើត : បាទ! ខ្ញុំនៅខាងប្រធាននិរសា ។
 ដានី : ពួកនៅប្រធាននិរសាៗពិណាកេ?
 វើត : ទួច ប៉ុនមិនដឹងឈ្មោះអីទួចទេ ប៉ុន ។
 ដានី : កាត់ទួច កាត់ឋានៈអីដែរ?
 វើត : កាត់ខាងនៅប្រធានមន្ទីរៗ នឹងចុះពីរងកងពលមក មានកាត់ ។
 ដានី : ចុះពីរងកងពលមកកាត់?
 វើត : បាទ ។
 ដានី : ចុះម៉េចបានពួកចូលទៅដំបូង យើងទៅធ្វើប្រធាននិរសាទ្បទូចនឹង?
 វើត : នឹងដោយសារតែកាត់ជាបងប្អូននៅស្រុកភូមិ កាត់ស្គាល់ពីជីវប្រវត្តិយើងច្បាស់ចឹងទៅកាត់ ។

ជានី : ចឹងគាត់នៅស្រុកភូមិជាមួយពូ?

វ៉េត : បាទៗ ។

ជានី : នៅស្រុកជាមួយគ្នា?

វ៉េត : បាទ! ប៉ុន្មាននឹងយើងបានធ្វើនិរសានៅមន្ទីរក្នុងពលនឹង យើងឆ្លងកាត់អាល់បាកាប្រើន លំបាកអាពេលគេចូលវ៉ៃចូលអី យើងរត់សំបុត្រនាំសារនាំអីចឹងទៅ។ ហើយក្រោយមក យើងរៀបចំអាកម្មវិធីស្នាក់ការ ខាងកងយុទ្ធនារី ខាងសែងរួសចងមក ខាងគេជញ្ជូនបាយ យកដាក់ខ្សែត្រៀមចងមក បានខ្ញុំឆ្លងកាត់ប៉ុននឹងរយៈពេល៣-៤ខែ បានខ្ញុំមកនៅកន្លែង មន្ទីរវិញ។

ជានី : ចឹងដូច្នោះនៅក្នុងមន្ទីររបស់ពូជាប្រធាននិរសានឹង និរសាមានគ្នាប៉ុន្មាននាក់?

វ៉េត : និរសាមានគ្នា៤នាក់។

ជានី : និរសា៤នាក់ ក្នុង៤នាក់នឹង ធ្វើនិរសាឲ្យឈ្មោះទូច នឹងទាំងអស់គ្នា ឬក៏អត់ទេ?

វ៉េត : វា ខ្លាហរណ៍ថា ក្នុង៤នាក់នឹង ជាក្រុមសម្រាប់គាត់ប្រើការ ប៉ុន្តែបើនិរសាម្នាក់ៗ

ជានី : និរសារបស់គាត់២នាក់?

វ៉េត : បាទ!

ជានី : មានពីណាខ្លះ?

វ៉េត : មានខ្ញុំមួយ ហើយឈ្មោះអីទិត។

ជានី : ឈ្មោះ ទិត មួយទៀត?

វ៉េត : បាទ! ឈ្មោះទិត មួយទៀត។

ជានី : ចឹងអានឹងមន្ទីរក្នុងពលៗ កាលនឹងនៅណា?

វ៉េត : មន្ទីរក្នុងពលកាលនឹង គេនៅចល័តនៅម្តុំយើងខាងដឹកជាប់ត្រពាំងអណ្តើក មន្ទីរក្នុងពល យើង។

ជានី : ចុះខាងគណៈក្នុងពលមានពីណាខ្លះ?

វ៉េត : ប្រធានក្នុងពលនឹងមានឈ្មោះ វ៉ែនៗ កូនប្រសារតាម៉ុក។

ជានី : តាវ៉ែន ពីណាទៀត?

វ៉េត : ហើយមានរងក្រោមៗមកមាន ខាងរងៗវរៈមកខ្ញុំអត់បានស្គាល់ប្រើន។

ជានី : ប៉ុន្តែដូច្នោះនៅក្នុងពល វាមានប្រធានក្នុងពល អនុក្នុងពល?

វ៉េត : បាទៗ ។

ជានី : ពីណាគេ?

រឺត : អត់ស្គាល់ ខ្ញុំអត់ស្គាល់អស់ ។
 ដានី : បាទ! ប៉ុន្តែដឹងថាប្រធានឈ្មោះ តាវ៉ែន?
 រឺត : បាទ! មានឈ្មោះតាត់ ។
 ដានី : តាវ៉ែន តាត់អ្នកស្រុកកំណើតណា?
 រឺត : តាត់ស្រុកកំណើតនៅជាប់ឃុំខ្ញុំដែរ ។
 ដានី : នៅភូមិអី?
 រឺត : ភូមិព្រៃខ្មៅ ។
 ដានី : ភូមិព្រៃខ្មៅ?
 រឺត : បាទ! នៅជាប់ភូមិធ្លកយុលនឹង ជាមួយគ្នា ។
 ដានី : ចឹងស្រុកកំណើតនៅជិតៗ ដូចតាមុតអីចឹងដែរ?
 រឺត : បាទ! ដូចគ្នាទាំងអស់ ។
 ដានី : តាមុត តាត់នៅភូមិអីកេ?
 រឺត : តាមុតនៅព្រៃខ្មៅដែរ ។
 ដានី : នៅជាប់ៗភូមិព្រៃដែរ?
 រឺត : បាទៗ ជាប់គ្នាទាំងអស់ ។ និយាយរួមនិយាយប្រវត្តិតាចាស់ៗ វាសុទ្ធតែបងប្អូនគ្នា ។
 ដានី : តាមុត កងពលទី៣?
 រឺត : កងពលទី៣ ប៉ុន្តែនៅប៉ែកខាងកំពង់សោម ។
 ដានី : តែពូចូលមកៗនៅជាមួយកងពលទី២វិញ?
 រឺត : បាទៗ កងពលទី២ ។
 ដានី : ចឹងពូនៅកន្លែងនិសាមានគ្នា៤នាក់ នៅមន្ទីរកងពល កាលនឹងយើងត្អូនទីធ្វើអីខ្លះទៅ?
 រឺត : យើងអត់មានអីទេ យើងមកដល់នឹង គឺថាកន្លែងនឹងវាមកឆ្លងកាត់ការលំបាក ហើយយើង
 មកនៅកន្លែងមេចឹង វាមានមុខមាត់ វាដែលមានការលំបាក ។ យើងគ្រាន់ថា មានការ
 លំបាកពេលចេញនាំសំបុត្រ នាំអីដូនទៅកន្លែងវះនីមួយៗ វាឆ្លងកាត់លំបាក ដោយសារ
 មានខ្មាំងមានអី នៅចាំវ៉ៃគ្នានៅកន្លែងនេះ កន្លែងនោះ យើងពិបាកចូលកន្លែងដើរសំបុត្រនឹង
 ទៅតាមរយៈខ្លួនឯងផ្ទាល់ គឺឆ្លងកាត់ទប់សក្តិចឹង ។
 ដានី : ចឹងបានន័យថា ត្អូនទីយើង យើងយកសំបុត្រយកទៅឲ្យតាមវះតាមអី?
 រឺត : បាទៗ ។
 ដានី : វះនៅតាមសមរភូមិ កាលនឹង?

វ៉ែត : វ៉ែតនៅតាមសមរភូមិ ។
 ដានី : ដូចតាវ៉ែនអី គាត់នៅក្នុងមន្ទីរនឹងដែរហើយក៏អត់ទេ ពេលសង្គ្រាម ?
 វ៉ែត : តាវ៉ែន គាត់នៅមន្ទីរកងពលនឹង គឺនៅជាប់ជាមួយគ្នានឹង ។
 ដានី : នៅជាមួយទូច ?
 វ៉ែត : បាទ ។
 ដានី : តាវ៉ែននឹង គាត់នៅនឹងរហូតជាមួយគ្នាដែរ ?
 វ៉ែត : បាទ ។
 ដានី : ចុះគាត់មាននិសាដេងទៀតអត់ ?
 វ៉ែត : គាត់មានក្រុមនិសាការពរគាត់ អង្គរក្សត្រាត់ដេងទៀត ។
 ដានី : តែពួកគាត់មានការពរគាត់ទេ ?
 វ៉ែត : អត់មានទេ ដូចខ្ញុំ ដូចថា ទូច នឹងខាងគិតក្នុងក្របខណ្ឌ ១០០ ម៉ឺននៅក្នុងអង្គភាពចិន គាត់អ្នក
 កាន់ខាងហ្នឹង បើយើងនិយាយឲ្យស្រួល យើងនិយាយដូចក-១ ខាងគ្រប់គ្រងបញ្ជីកម្លាំងអី
 ទាំងអស់ ។
 ដានី : ហៅខាងនាយករដ្ឋបាល ?
 វ៉ែត : បាទ ។ ហើយ វ៉ែន នឹង គាត់ខាងដឹងថាមេដឹកនាំយ៉ាងណា លើគាត់ ។
 ដានី : តាវ៉ែន កូនប្រសារតាម៉ុក តាមុតក៏កូនប្រសារតាម៉ុក ?
 វ៉ែត : កូនប្រសារតាម៉ុកដូចគ្នា ។
 ដានី : ចឹងប្រពន្ធតាវ៉ែន គាត់ឈ្មោះអី ?
 វ៉ែត : ឈ្មោះ ហ៊ាញ ។
 ដានី : ឈ្មោះ ហ៊ាញ ?
 វ៉ែត : បាទ !
 ដានី : ចុះតាមុត ប្រពន្ធគាត់ឈ្មោះអី ?
 វ៉ែត : ឈ្មោះ ខុម ។
 ដានី : ហ៊ាញ ?
 វ៉ែត : អត់ដឹងអ្នកណាបង អ្នកណាប្អូន ប៉ុន្តែគ្រាន់ថាស្គាល់ ។
 ដានី : ចឹងខុមបងនឹងក៏កូនតាម៉ុក ហ៊ាញចឹង ?
 វ៉ែត : បាទ ! ហ៊ាញនឹងក៏កូនតាម៉ុកដែរ ។
 ដានី : ពូដែលឃើញមុខគាត់ដែរ ?

រឺត : នៅព្រំដែន នៅជាមួយ នៅចេញចូលទ័ត ។
 ដានី : ហ៊ីញនឹង?
 រឺត : បាទៗ ស្គាល់គ្នា ។
 ដានី : តែឈ្មោះ ខុម ប្រពន្ធតាមុតនឹង គាត់ស្លាប់ហើយ?
 រឺត : ស្លាប់ពីជំនន់ពន្លឺ ។
 ដានី : ខ្ញុំគ្រាន់ដឹងថាប្រសារតាមុក ប៉ុន្តែមិនដឹងថាប្រពន្ធគាត់ ។ ចឹងពួកនៅនិរសានឹងរហូតដល់ពេល
 ណាទៅ?
 រឺត : នៅរហូតដល់យើងរំដោះឆ្នាំ៧៥ៗ ខ្ញុំមកនៅអង្គភាព គេថាកងបោសសំអាតៗ ខ្ញុំចេញពី
 កន្លែងកងពលមក ។
 ដានី : ចេញពីកងពលមកនៅខាងបោសសំអាតវិញ?
 រឺត : បាទ! កងបោសសំអាតៗនឹង មកនៅតាមក្រុង តាមអីទាំងអស់ ។
 ដានី : បោសសំអាតៗ យើងអីគេទៅ?
 រឺត : បោសសំអាត យើងរៀបរយក្នុងក្រុងភ្នំពេញ មកពោធិ៍ចិនក្នុង មកចោមចៅអីមក ។ មក
 ទុកដាក់សម្ភារៈ ដូចជារំដោះហើយនឹង វាមានការរាយប៉ាយច្រើន ខាងសម្ភារៈនៅដូចជាម៉ូតូ
 ជាឡានអីនឹង ពេញទឹកពេញដីនឹង ។ កងខ្ញុំនឹងគេរៀបចំហៅថាកងដលិតៗ គឺបោសសំអាត
 បញ្ជូន ។
 ដានី : យើងបោសសំអាតសម្ភារៈដែលរាយចោលនឹង?
 រឺត : យើងបោសសម្ភារៈយកទុកក្នុងឃ្លាំង ឡានម៉ូតូអីគឺយើងនាំគ្នារុញដាក់ក្នុងឃ្លាំងអស់ហើយ
 ចាប់ផ្តើមថែរក្សាតាមថ្នល់តាមថ្នល់ជាតិអីក្នុងក្រុងក្នុងអីហ្នឹងយើងរៀបចំ ។
 ដានី : គ្នាច្រើនទេ កងបោសសម្ភារៈហ្នឹង?
 រឺត : គ្នាប្រហែលជា៥០ នាក់ ៥០ នាក់ហ្នឹងបាយពីរកន្លែង នៅកងជាមួយគ្នាតែហូបបាយពីរក្រុម
 ដានី : ចឹងបែកចែកគ្នាបាយជាពីរក្រុម?
 រឺត : បាទ ។
 ដានី : តែក្នុង៥០ នាក់ហ្នឹងពូជ្រីប្រធានគេ?
 រឺត : ខ្ញុំអត់មានបាទជ្រីប្រធានទេ ក្នុងហ្នឹងមានយោធាគេគ្រប់គ្រងយើងពីលើ ។
 ដានី : យើងនៅបន្ទាប់គេ?
 រឺត : នៅបន្ទាប់ទេ គេហៅយោធាគ្រប់គ្រងពីលើយើង ។
 ដានី : យោធាគ្រប់គ្រងណាគេ?

រឿត : យោធាក្រុងភ្នំពេញហ្នឹង ។

ដានី : មានដែរ?

រឿត : មានប្រធានគ្រប់ក្រុងពីលើយើងហ្នឹង គេចង់លក់កន្លែងនេះចេញចូលលំបាកសម្ភារសុខ
ប្រមុខក្រុងទៅគេបញ្ជាមកខ្ញុំចិនមកឲ្យខ្ញុំទៅបោសសម្អាតកន្លែងហ្នឹង ។

ដានី : យោធាស្រុកហ្នឹងឈ្មោះអីគេដែលធំជាងពូ?

រឿត : ឈ្មោះធី ។

ដានី : ឈ្មោះធី តាតមកពីណាដែរ?

រឿត : អត់ស្គាល់ស្រុកកំណើតកាលហ្នឹងយើងអត់ហ៊ានទាក់ទងគេច្បាស់លាស់ទេ ព្រោះគេនៅខាង
យោធាគេនៅកាន់អាវុធជាប់ពួកខ្ញុំហ្នឹងនៅដៃទេ ។

ដានី : ចិនពេលដែលយើងចូលក្រុងទៅលែងមានអាវុធហើយ?

រឿត : ដែលមានហើយ មានគេខាងផ្នែកយោធានៅមានអាវុធ ។

ដានី : ចិនពេលដែលយើងទៅបោសសម្អាតចិនយើងអាចមានគ្រោះថ្នាក់ដូចជាមានគ្រាប់បែកមានអី
ទាហានលន់ នល់លាក់ខ្លួនអីចាំបាញ់យើងចិនមានអត់?

រឿត : វាមានដែលមានភាគតិចដែលគេចូលទៅឃើញ កន្លែងខ្លះគេលាក់ខ្លួនទៅចិនទៅប៉ុន្មានភាគច្រើន
ជំនាន់ក្មេងក្មេងលាក់ខ្លួនអីហ្នឹង ក្មេងអត់មានធ្វើសកម្មភាពអីទេ ។ ច្រើនតែយប់ឡើងយើងពេលដេក
ពេលអីហ្នឹងក្នុងក្រុងហ្នឹងពេលស្ងាត់អ្នកលាក់ខ្លួនអ្នកលាក់ខ្លួនហ្នឹងចេញមក ។ ចេញមករកស្បៀង
ហូបមកយកឆ្នាំងយកជាអង្ករអីចិនទៅ យកលាក់ដាំបាយហូបពួននៅកន្លែងណាៗកាលហ្នឹងដូច្នេះ
វាច្រើនមនុស្សយើងមានវានៅតិច ។ យោធានៅក្នុងក្រុងហ្នឹង បើក្នុងក្រុងភ្នំពេញតាមខ្ញុំសង្កេត
ឃើញយោធានៅពិនិត្យយាមកាមហ្នឹងមិនហួសពី៣០០ ទៅ៤០០ នាក់ហ្នឹងទេ ។

ដានី : តែយើងមានចាប់បានទេ ពួកទាំងហ្នឹង?

រឿត : មានចាប់បានហ្នឹងមានកំរិតតិចណាស់ អាហ្នឹងតែចាប់បានគេថាភ្នាក់ងារ“កា សេ បេ”ហើយ
កាលហ្នឹង ។

ដានី : គេថា “កា សេ បេ សេ អ៊ី អា”?

រឿត : បាទ!មានចាប់បានតិចវាកំរកដែលហ្នឹង តែសកម្មភាពជំនាន់ហ្នឹងយើងតិចឡើងពូថាចូលកំទេច
ឃ្លាំងដាក់ជាឃ្លាំងក្រណាត់អីចាក់អាស៊ីត រលួយក្រណាត់អីចិនទៅ ប៉ុន្តែរឿងដែលចាប់បានវា
កំរកណាស់ ។

ដានី : ចិនពូនៅកន្លែងបោសសម្អាតហ្នឹងអស់រយៈពេលណា អស់រយៈពេលប៉ុន្មានដែរ?

រឿត : ខ្ញុំអស់រយៈពេលមួយឆ្នាំ៧/៩ ។

ដានី : ចឹងមួយឆ្នាំ៧៥ ហ្នឹង?

វ៉េត : បាទ! ៧៥ ជាចំណុចឆ្នាំ៧៦ បានខ្ញុំមកនៅតាកែវ ។

ដានី : មកតាកែវមកធ្វើអីវិញ?

វ៉េត : មកនៅជាមួយតា ម៉ុកបណ្តោយ ។

ដានី : ចឹងកាលឆ្នាំ៧៥ ហ្នឹងពូជ្រាស់មកតាកែវវិញ?

វ៉េត : បាទ! ខ្ញុំមកតាកែវហ្នឹងខ្ញុំមកជួបគ្នាជាមួយបងទូចហ្នឹងដែរ បងទូចរងកងពលហ្នឹង ។

ដានី : បាទ ។

វ៉េត : គាត់មកនៅជាមួយតាម៉ុកវិញ ខ្ញុំក៏មកនៅជាមួយតា ម៉ុកនៅជាមួយគ្នាហ្នឹងនៅជាមួយបងទូចហ្នឹងវិញដែរ ។

ដានី : ចឹងពេលហ្នឹងពូមកនៅជាមួយឈ្មោះទូច នៅជាមួយតា ម៉ុកនៅតាកែវ?

វ៉េត : បាទ ។

ដានី : ចឹងពូមានតួនាទីអីទៅពេលមកនៅហ្នឹង?

វ៉េត : ខ្ញុំមកនៅហ្នឹងលែងមានតួនាទីអីហើយ ខ្ញុំនៅជាមួយគាត់ជាអង្គរក្សដាលតែម្តង ។

ដានី : ចឹងអង្គរក្សតា ម៉ុកតាំងទូចហ្នឹងដែរ?

វ៉េត : បាទ ។

ដានី : ទាំងពីរនាក់តែម្តង?

វ៉េត : បាទ! ទូចហ្នឹងគាត់នៅខាងប្រធានធំដដែល ចុះដូចជាខាងគ្រប់គ្រងបញ្ជីទិន្នន័យនៅលើគាត់ ផ្នែកកងទ័ពក្នុងខេត្តតាកែវ ប្រជាជនក្នុងតាកែវហ្នឹងគាត់នៅធ្វើការឲ្យតា ម៉ុកហ្នឹងដដែលពីមុន គាត់ធ្វើការឲ្យតា វ៉ែន ។

ដានី : ចឹងកាលហ្នឹងតួនាទីតា ម៉ុកធ្វើអីទៅ?

វ៉េត : តួនាទីគាត់គេហៅតា ១៥ ហ្នឹងគាត់នៅភូមិភាគនិរតីហ្នឹង ខ្ញុំកាលហ្នឹងខ្ញុំមិនបានដឹងថាតួនាទីគាត់ គ្រប់គ្រងអីទេ តែគាត់ចូលខាងមជ្ឈមហាសាមគ្គីជាមួយខាងប៉ុល ពតហ្នឹងដែរ ។

ដានី : បាទ! ប៉ុន្តែគាត់ជាប្រធាននៅខាងភូមិភាគនិរតី?

វ៉េត : បាទ! ខ្ញុំធ្លាប់ជួនជាឡានមកកន្លែងប៉ុល ពតនៅភ្នំពេញមកជួបជាមួយខៀវ សំផនចឹង ។

ដានី : ចឹងធ្លាប់ជួនគាត់មកជួបខៀវ សំផន?

វ៉េត : បាទ ។

ដានី : ចឹងកាលហ្នឹងពូនៅជាមួយទូចហ្នឹងជាមួយតា ម៉ុកចឹងពូជាអង្គរក្សរបស់តា ម៉ុក?

វ៉េត : បាទ ។

ដានី : ចឹងទូចហ្នឹងគាត់មកនៅមន្ទីររបស់គា ម៉ុកហ្នឹងតែម្តង?

វ៉េត : បាទ។

ដានី : ចឹងគាត់ជាប្រធានមន្ទីររបស់គា ម៉ុក?

វ៉េត : បាទ។

ដានី : ចឹងមានគ្នាប៉ុន្មាននាក់ទៅពូជនៅជាមួយគា ម៉ុក?

វ៉េត : នៅអត់មានច្រើនប៉ុន្មានទេ នៅប្រហែលជា១៥នាក់នៅជុំវិញពេលយើងរំដោះហើយហ្នឹងមាន ត្រូវការកំលាំងអី កំលាំងពេលហ្នឹងពេលរំដោះហើយចូលឆ្នាំ៧៥ រហូត៧៦ ហ្នឹងមានសកម្មភាព អីរៀបចំតាមព្រំដែនយួនវិញ។

ដានី : បាទ។

វ៉េត : ចឹងកំលាំងគាត់បញ្ជូនអ្នកសំខាន់ៗ ខាងផ្នែកយោធាហ្នឹងគាត់បញ្ជូនគ្រប់គ្រងជារបៀបវារៈនៅ តាមព្រំដែនយួនហ្នឹងខាងផ្នែកជួរភ្នំដីន។

ដានី : ចឹង១៥នាក់ហ្នឹងគា ម៉ុកអញ្ជើញទៅណាយើងទៅតាមគាត់ទៅ?

វ៉េត : បាទ! ទៅទាហរណ៍ពេលហ្នឹងយើងចេញឡានគាត់មួយគ្រឿងចឹងទៅវាទៅបានតែបួនប្រាំនាក់ ទេ អត់មានទៅបានច្រើនទេ ពេលគាត់ចេញមកភ្នំពេញជួនណាមានតែបីបួននាក់ទេនិងអ្នក បើកបរឡានតែប៉ុណ្ណឹង។

ដានី : តែពូជនៅជាមួយគាត់ដែរ?

វ៉េត : បាទ។

ដានី : រាល់លើក?

វ៉េត : រាល់លើកជួនណាគាត់អត់បានទៅ គាត់មានភារៈកិច្ចចុះតាមជនបទចឹងទៅ គាត់ឲ្យខ្ញុំយកឯក សារយកសំបុត្រទៅ។

ដានី : លោកពូជដូចជា តាម៉ុកគាត់ភាគច្រើនទស្សនាហ៍ចេញទៅណាខ្លះទៅ?

វ៉េត : គាត់និយាយរួមទៅនៅទីក្រុងសាភីរ៉េនីន គាត់ជិះឡានប្រហែលម៉ាកឡីក្រុងចឹងមកគាត់ចុះទៅ តាមសហករណ៍ តាមជនបទចឹង។

ដានី : គាត់ចុះតាមសហករណ៍ ទៅតាមជនបទ?

វ៉េត : បាទៗ គាត់ចុះត្រួតពិនិត្យមើលកន្លែងធ្វើស្រែ កន្លែងសហករណ៍ចឹងមក។ គាត់ច្រើនចុះទៅ មើលប្រជាពលរដ្ឋបន្តបន្ទាប់។

ដានី : ពូជនៅជាមួយគាត់ដែរ?

រឺត : កាលពេលនោះ ជួនណាបើទៅឆ្ងាយ យើងទៅតាមម្នាក់បាន បើជាពេលដិតៗទីក្រុងតាគែវ នេះ គាត់ទៅម្នាក់ឯង អត់មានពីណាដឹង គាត់ក្លែងបន្លំខ្លួនស្លៀកពាក់ខោអាវដាចកញ្ជ្រះ កញ្ចាស់អីចឹង ។

ដានី : គាត់ជិះអីទៅ?

រឺត : យើងជួនដំណើរបានតែដីប្រហែលជាកន្លះគីឡូ មកពីទីក្រុងតាគែវមក ។ មកដល់វាលស្រែ គាត់ចាប់ផ្តើមឲ្យឡានយើងត្រឡប់ទៅវិញ គាត់ដើរមើល ។ ហើយគាត់និយាយជាមួយយើង ដល់ម៉ោងប៉ុន្មាននេះ ត្រូវមកយកនៅនេះៗ គាត់កំណត់ចឹង ។ ពេលនឹងគាត់ដើរក្លែងខ្លួនធ្វើចឹង ជួនណាខាងឃុំ ខាងភូមិគេអត់ដឹង គេចាប់ដែរ ។

ដានី : គេចាប់គាត់ដែរ?

រឺត : គេចាប់ចោទថាគាត់ភ្ញាក់ផ្អើល អីដើរស្ដើបចឹង ប៉ុន្តែម្រាជីងថាតាខ្មែរនឹង គឺគេចាប់ប្រហែល ជា១ម៉ោង កន្លះម៉ោង ក្រោយមកបានដឹង ប្រជាពលរដ្ឋភ័យបណ្តោយ ។ អានឹងគាត់ដើរ ក្លែងបន្លំចឹង ជាច្រើនលើកច្រើនសារ ។

ដានី : គាត់ដើរក្លែងបន្លំចឹង?

រឺត : បាទៗ ។

ដានី : ចុះគាត់ដើរក្លែងបន្លំចឹង គេចាប់ គេអត់ស្គាល់គាត់ គេរំភ័យគាត់ គេធ្វើឲ្យណាកម្ម គាត់ខ្លាច ចឹង?

រឺត : គាត់អត់គិតឃើញខ្លាចចឹង ខ្លាចស្លាប់ បានគាត់ហ៊ានដើរម្នាក់ឯង ។

ដានី : គេមានចាប់គាត់ ហើយមានធ្វើឲ្យណាកម្មគាត់?

រឺត : អត់ៗ បានធ្វើ ជួនណាអ្នកភូមិឃុំស្រុកអីខ្លះគេស្គាល់ គេដឹង គេចំណាំគាត់បាន ទោះបីគាត់ ស្លៀកពាក់ខោអាវយ៉ាងណាក៏គេនៅមានចំណាំបានខ្លះ ហើយអ្នកធ្វើការតាមឃុំតាមស្រុក ។

ដានី : គាត់ទស្សនាប្រើចឹង?

រឺត : បាទ! គាត់ទស្សនាប្រើចឹង ។

ដានី : ចុះពេលដែលគាត់មកប្រជុំនៅភ្នំពេញអី ពូជួនគាត់មករហូត?

រឺត : បាទៗ ជួនគាត់មក ពេលប្រជុំគណៈរដ្ឋមន្ត្រីអី គាត់នៅភ្នំពេញនឹង ។ គិតទៅម៉ាអាទិត្យ២ ដង ។

ដានី : ពូអ្នកអង្គរក្សត្រាត់ ហើយអ្នកបើកឡាន?

រឺត : ខ្ញុំអ្នកខាងបើកឡាន ។

ដានី : ពូចេះបើកឡានស្អាត ជំនាន់នឹង?

រឺត : បាទ! ជំនាន់នឹង ពេលរំដោះហើយ យើងអត់មាននេះទេ យើងគិតតែសិក្សារឿងក្រឡឹង
 ម៉ាស៊ីន ខាងឡានខាងអីនឺតវិញ ។ ដើម្បីយើងនៅជាមួយមេ
 ដានី : ចុះអង្គរក្សដាលៗកាត់ ឮដែរ?
 រឺត : កាលនឹងអត់មានចែកគ្នាដាច់ដោយឡែកដង អ្នកឡានហើយអ្នកអង្គរក្សជាមួយគ្នាទាំងអស់ ។
 ដានី : បានន័យថា អង្គរក្សនឹងក៏ចេះបើកឡាន?
 រឺត : បាទៗ មាន២នាក់ អ្នកស្រុកជាមួយខ្ញុំចេះបើកឡានដូចគ្នា ។
 ដានី : ពីណាមកនឹង?
 រឺត : គេហៅឈ្មោះ ញ៉ាញ ជាប្អូនរបស់ខ្ញុំដែរ... ។
 ដានី : ចឹងអ្នកបើកឡានមានឮ ហើយនឹងឈ្មោះញ៉ាញ?
 រឺត : បាទ! សយ មួយទៀត ៣នាក់ ទាំងនឹងបើកឡានចេះដូចគ្នា ។ សយ នឹងនៅស្រុកភូមិជា
 មួយគ្នាទាំងអស់ ។
 ដានី : នៅស្រុកភូមិជាមួយគ្នា?
 រឺត : បាទៗ ។
 ដានី : ចុះពេលៗឮទៅប្រជុំ ឮបានចូលទៅជាមួយ ពេលដែលកាត់ចូលទៅប្រជុំ យើងទៅការពារ
 កាត់ដែរ?
 រឺត : យើងនៅខាងក្រៅ បរិវេណ ។
 ដានី : អាបរិវេណខាងក្រៅ?
 រឺត : បាទៗ ។
 ដានី : ចុះកាលនឹងឮធ្លាប់ជួបអីចៀមទេ?
 រឺត : អីចៀម ។
 ដានី : ចៀមឥឡូវកាត់នៅម៉ាឡៃ?
 រឺត : ខ្ញុំឮឈ្មោះ ប៉ុន្តែខ្ញុំអត់បានស្គាល់កាត់ទេ ឮឈ្មោះ ។
 ដានី : ឮឈ្មោះកាត់ដែរ?
 រឺត : ឮឈ្មោះ អីចៀម ។
 ដានី : កាត់ជនជាតិ?
 រឺត : បាទៗ ។
 ដានី : ឮឈ្មោះកាត់ដែរ?
 រឺត : បាទ! ឮឈ្មោះ ប៉ុន្តែអត់ស្គាល់មុខទេ ។

ដានី : ឮថាគាត់ធ្វើអីទេ កាលនឹង?

វ៉េត : ឮគាត់បែបមានគួរនាំហើយ បានយើងឮឈ្មោះនៅជាមួយខាងលើ ។

ដានី : បាទ! បាទឮ?

វ៉េត : បាទ! គ្រាន់តែឮ វាអត់បានស្គាល់ជាក់លាក់ទេ ។

ដានី : ចឹងម៉ាអាទិត្យ គាត់ត្រូវឡើងមកភ្នំពេញ មកប្រជុំ២៨៨?

វ៉េត : ២៨៨ ។

ដានី : ម៉ាអាទិត្យត្រូវមក២៨៨?

វ៉េត : បាទៗ ។

ដានី : អត់ដែលខានទេ?

វ៉េត : អត់ដែលខាន បើខាន ដូចខ្ញុំថាមានករណីគាត់ចុះមានការធារសំខាន់ទៅកំពត ទៅអីចឹងទៅ ។
គាត់អាចជឿសំបុត្រជាឯកសារឲ្យយើងយកទៅ ។

ដានី : ឯកសារនឹង ឮដឹងឯងសារស្តីទេ?

វ៉េត : ឯកសារនឹង បើគិតទៅឃើញឆ្លងចុះឆ្លងឡើងនឹង ឃើញបញ្ជូនពីកន្លែងភ្នំពេញមកវិញនឹង
គឺមានឯកសារនិយាយពីរឿងផ្ទៃក្នុងបក្ស ។ បក្សកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យនឹង មានសៀវភៅ
ទង់ក្រហម ខ្ញុំយកមកឲ្យគាត់នឹង ខ្ញុំបានពិនិត្យមើលសៀវភៅបក្សទង់ក្រហម មានទង់៥នៅ
ខ្នងសៀវភៅ ។

ដានី : គេហៅសៀវភៅទង់បដិវត្ត?

វ៉េត : បាទ!

ដានី : ទស្សនាវដ្តីទង់បដិវត្ត?

វ៉េត : អានេះមិនមែនទស្សនាវដ្តី អានេះគឺថាឯកសារបក្សផ្ទាល់ ។

ដានី : ចឹងពេលដែលឮប្រជុំ ពេលដែលគាត់មានរាល់ គាត់ចុះមូលដ្ឋានអីចឹង គាត់ឲ្យពួកមន្ត្រីរក្សា
របស់គាត់នឹង យកឯកសារទៅខាងមជ្ឈឹម?

វ៉េត : បាទៗ ។

ដានី : កាលនឹងទៅកន្លែងណា?

វ៉េត : មកកន្លែងប្រជុំរបស់អាកន្លែងប៉ុល ពត, ខៀវ សំផនបណ្តោយ ។

ដានី : កន្លែងប៉ុល ពត, ខៀវ សំផន គេហៅអី មន្ទីរ៨៧០ ?

វ៉េត : ខ្ញុំភ្លេចហើយ កាលនឹងអត់មានបានចាំឈ្មោះកន្លែងនឹង ។

ដានី : កន្លែងណា ម៉ូណា?

វ៉េត : ម៉ូយើងនៅជិតស្អាត ។
 ដានី : ជិតស្អាតអូរឡាពិច ?
 វ៉េត : បាទ ។
 ដានី : ម៉ូណាជិតស្អាត ?
 វ៉េត : ខ្ញុំមិនដឹង ខ្ញុំនៅភ្នំពេញ ដល់ពេលឡានមកដល់ ខ្ញុំអត់ដឹងលិចកើត បើកដូរច្រឡំរហូត
 ច្រឡំដូរ ។
 ដានី : ធ្វើម៉េចបានមកដើមវិញ ?
 វ៉េត : យើងចំណាំដូរមួយមក ដូរមកទូលគោកនេះចាក់មកពោធិ៍ចិនតុង ។ ចំណាំតែដូរនឹង បើកៗ
 យើងចេញមកតែដូរនឹងទេ អត់ហ៊ានចេញទៅដូរផ្សេង មកដល់នឹងវង្វេងអត់ដឹងលិចកើត ។
 ដានី : ដល់ពេលដែលយើងយកឯកសារមកកន្លែងប៉ុល ពត ខៀវ សំផនអីចឹងហើយ យើងយក
 ឯកសារពីនឹងទៅវិញ ?
 វ៉េត : បាទ ។
 ដានី : គេឲ្យឯកសារទៅវិញ ពីណាអ្នកឲ្យទៅវិញ ?
 វ៉េត : ឃើញប្រធានមន្ទីរនៅកន្លែងជាប់ប៉ុល ពតនឹង គេប្រមូលឯកសារឲ្យយើង ដាក់ក្នុងថង់ ក្នុង
 អីនឹង យកមកដាក់ក្នុងឡាន ។ យើងអត់បានពិនិត្យទេ ឯកសារនឹង គ្រាន់តែយើងអ្នកទុក
 ដាក់យើងអាចមានសិទ្ធិឆែកមើលបានក្នុងនឹង ។ ប៉ុន្តែដល់ប្រអប់ៗខ្ទប់ បិទជិតៗមក យើង
 អត់ហ៊ានហែក ។
 ដានី : ចឹងបានន័យថាយើងអាចមានសិទ្ធិឆែកមើលបាន ដើម្បីរក្សាសន្តិសុខ ?
 វ៉េត : បាទ ។ មើលឃើញថា ដូចជាមានឯកសារខ្លះ វាអត់មានរូបិទជិតចឹងទេ យើងអាចមើល ។
 ដានី : កាលនោះពូមើលឃើញ មានឯកសារស្តីខ្លះ ដូចមិញមានទេ ?
 វ៉េត : ទង់បដិវត្ត ទង់ក្រហម៥ ។
 ដានី : ហើយស្តីទៀត ?
 វ៉េត : អី ! មានអាសៀវភៅតូច មានទង់មួយនឹង និយាយពីផ្នែកសីលធម៌រស់នៅ ប៉ះពាល់ជាមួយ
 ប្រជាជនអីយ៉ាងណាៗ គេមានសរសេរនៅក្នុងនឹង ។
 ដានី : ចុះឯកសារផ្ទៃក្នុង ដូចជាគោលនយោបាយអីពីខាងមជ្ឈឹម ដាក់មកខាងភូមិភាគ ពីខាងភូមិ
 ភាគរាយការណ៍ពីសកម្មភាពនឹងដែរ មានចឹងដែរ ?
 វ៉េត : មានៗ ឆ្លងឆ្លើយគ្នាទៅវិញទៅមក ។

ជានី : ចុះអ្នកដែលប្រធានមន្ទីរដែលគេធ្វើឯកសារឲ្យក្រុមពូ គាត់ឈ្មោះអីទៅ ប្រធានមន្ទីរនៅ
 មជ្ឈឹម ?
 រឺត : យើងអត់បានស្គាល់អស់ទេ កាលជំនាន់នឹងដូចខ្ញុំថាចឹងយើងមិនបានគិតសួរនាំទេ បើគេនៅធំ
 ចឹង យើងអត់ហ៊ានសួរឈ្មោះ បានម៉ាស្កាល់ឈ្មោះ បានម៉ាស៊ីបដាក់គ្នា ។
 ជានី : ស្គាល់ឈ្មោះអីខ្លះទៅ ដែលពូស្គាល់ ?
 រឺត : ឈ្មោះ ញ៉ាន់ ។
 ជានី : ញ៉ាន់នឹង គាត់នៅកេហៅតួនាទីគាត់ គាត់តួនាទីអីទៅ ?
 រឺត : គាត់នៅជាប់ជាមួយមេជំនីង មិនដឹងខាងគាត់តួនាទី ។
 ជានី : ជាប់ជាមួយពីណាគេ ?
 រឺត : ជាប់នៅកន្លែងនឹង គ្រប់គ្រងបញ្ជីឯកសារនយោបាយបក្ស នៅជាប់ជាមួយ និយាយរួម
 ឃើញកន្លែងនឹង គាត់នៅចេញចូលជាមួយប៉ុលពត ហើយនឹងខៀវ សំផននឹង ។
 ជានី : ចឹងខៀវ សំផន ហើយនឹងប៉ុល ពត គាត់នៅជាមួយគ្នា ?
 រឺត : វាទៅ ។
 ជានី : នៅជាមួយគ្នាម្តង ?
 រឺត : បាទ! ប៉ុន្តែអាចដូះសំណាក់នៅដេកអាចខុសគ្នា ឃើញគាត់មកនៅកន្លែងធ្វើការនឹង ឃើញ
 គាត់ដើរជាប់ជាមួយគ្នារហូត ។
 ជានី : ប៉ុល ពត, ខៀវ សំផន ពីណាទៀត ?
 រឺត : ខៀវ សំផនៗ អៀង សារី, ។
 ជានី : អៀង សារីក៏ជាប់ដែរ ?
 រឺត : បាទ! ដើរជាប់ជាមួយគ្នានឹង ហើយ២រូបទៀត ខ្ញុំភ្លេចឈ្មោះ ដែលគេចោទថាភ្នាក់នឹង ។
 ជានី : រឺន រឺត ?
 រឺត : បាទ! រឺន រឺត, ចេង អន,
 ជានី : ចេង អនដែរ ?
 រឺត : បាទ! ដើរជាប់ជាមួយគ្នាដែរ បានមកពិនិត្យមើលកន្លែងយើង ឃើញរៀបរយរៀបចំ
 ឃើញគាត់បង់ក្រមាមកចុះមើល ។
 ជានី : ពូស្គាល់ រឺន រឺតច្បាស់ដែរ ?
 រឺត : ស្គាល់អស់ដែរ ។
 ជានី : ចុះនួន ជាអី ?

រឺត : ស្គាល់ច្បាស់ទាំងអស់ ។
 ជានី : ប៉ុន្តែនួន ជា មាននៅក្នុងជាមួយ ពេលប្រជុំពេលអីជាមួយ?
 រឺត : បាទ! មាន ។
 ជានី : ឮស្គាល់មុខគាត់ច្បាស់ដែរ?
 រឺត : ស្គាល់មុខច្បាស់ រហូតដល់យើងមកដល់នៅព្រំដែន ក៏នៅតែស្គាល់ ។
 ជានី : គាត់ស្គាល់ឮទេ?
 រឺត : ស្គាល់ ធ្លាប់ឃើញមុខឃើញអី យើងនិយាយរៀបរាប់ប្រាប់គាត់ គាត់ថាចាស់ហើយមើល
 អត់សូវស្គាល់ ។ តាម្នកក៏ចឹងដែរ យើងរត់មកដល់ព្រំដែន ក៏គាត់ភ្លេចភ្នំទាំងអស់ ។ ចឹងយើង
 ជួបបាននិយាយទៅ ឯងទៅនេះនៅនោះសុខសប្បាយអីយ៉ាងម៉េច ។ ខ្ញុំថាសុខ អត់មានសូវ
 ប៉ុន្មានទេ យើងសល់ពីសង្គ្រាមនីមួយៗគេសល់ពីងាប់ ។
 ជានី : ចុះកាលនោះ នួន ជា, សុន សេនអី គាត់នៅប្រជុំអីនៅម៉ូនីងដែរ ជាមួយគ្នាដែរ?
 រឺត : បាទ! ពេលប្រជុំរួមអីជាមួយតំណាងភូមិភាគ គាត់ឡើងទៅនឹង ។
 ជានី : កាលនោះ ឮបានឃើញមុខ សុន សេន ស្គាល់មុខគាត់តាំងពីនឹងមក?
 រឺត : ឃើញ បាទ! ស្គាល់ ។
 ជានី : មានប៉ុល ពត, ខៀវ សំផន, អៀង សារី, នួន ជា, រ៉ែន រឺត?
 រឺត : ចេង អននឹង ។
 ជានី : សុន សេននឹង?
 រឺត : បាទ! អានឹងគាត់រាប់ហើយមិញ ។
 ជានី : ពីណាទៀត?
 រឺត : មានប៉ុន្មាននឹងៗនាក់ ។
 ជានី : ចុះខាងភូមិភាគផ្សេងៗ ឮស្គាល់ទេ?
 រឺត : អត់ ខ្ញុំអត់បានស្គាល់ទេ ភូមិភាគផ្សេងៗ ដឹងថាស្គាល់ ។
 ជានី : តាម្នកគាត់មកប្រជុំ មកប្រជុំជាមួយគ្នាទាំងអស់នឹង?
 រឺត : បាទៗ ។
 ជានី : ចឹងការងារអី ឮកគាត់ដឹងរឿងទាំងអស់គ្នា មិនអាចថាមិនដឹង?
 រឺត : បាទៗ ។
 ជានី : ម៉ាអាទិត្យ២៨ង?
 រឺត : ម៉ាអាទិត្យដឹងតែ២៨ង ។

ដានី : បើសិនជាគាត់រស់ គឺគាត់បញ្ជូនឲ្យព្រួយកងកសាងអីមក?

វ៉េត : បាទៗ មក២នាក់នឹង គឺកូនឡានគាត់នឹងមកភ្នំពេញ ។

ដានី : ចុះខាងមជ្ឈឹមដែលចុះទៅ?

វ៉េត : មជ្ឈឹមខាងមេធំៗនឹង គាត់ដើរទស្សនកិច្ចតាមទីក្រុងតាកែវចឹងមក មកកំពតចឹងមក ។

ដានី : ពីណាខ្លះចុះមក?

វ៉េត : គាត់អត់សូវជិះរថយន្តទេ ជិះរទេះភ្លើងទំនើបៗ សម្រាប់គាត់ជិះតាមផ្លូវរថភ្លើង ។

ដានី : ពីណាខ្លះធ្លាប់មកទស្សនកិច្ចនៅក្នុងតាកែវ?

វ៉េត : បាទ! ដូចគាត់រៀបរាប់ខាងដើមមិញចឹង មានប៉ុល ពត, នួន ជា, អៀង សារី ចឹងមក ។

ដានី : មកដែរ?

វ៉េត : បាទ! មក ។

ដានី : គាត់មកទស្សនកិច្ចនឹង ទស្សនកិច្ចរបៀបយ៉ាងម៉េច យើងមកមើលតាមមន្ទីរ ឬមកមើលកសិករគាត់ធ្វើការផ្ទាល់?

វ៉េត : បាទ! មកមើលខាងផ្នែកកសិកម្មកសាងអីយ៉ាងម៉េចៗ ឲ្យធ្វើខាងរៀបចំអីសម្រាប់ភ្ញៀវទេសចរណ៍ចិនគេចូលមក ។ គាត់រៀបចំឲ្យតាម្នាក់នឹងធ្វើចេះៗ ឲ្យល្អ ។ គាត់ទស្សនកិច្ចចឹងដែរ ខ្ញុំបានដើរជិតគាត់នឹង គាត់និយាយពីបញ្ហាចឹង ។

ដានី : ពូធ្លាប់បានដើរជិតគាត់ដែរ?

វ៉េត : ដើរជិត ។

ដានី : គាត់រៀបរាប់គ្នាគាត់ ពិភាក្សាគ្នា?

វ៉េត : បាទៗ ។

ដានី : ចុះគាត់មានដែល ចុះទៅមើលតាមសហករណ៍ ប្រជាជនអី គាត់ហូបបាយហូបទឹកអី?

វ៉េត : គាត់អត់មានដែលចុះដល់ទេ បើតាម្នាក់គាត់ចុះដល់ ។

ដានី : តាម្នាក់បានចុះដល់?

វ៉េត : បាទ! ។

ដានី : ចុះពេលនឹងឮឃើញប្រជាជននៅតាមសហករណ៍អីនឹង គាត់ហូបចុកអីយ៉ាងម៉េចដែរ?

វ៉េត : ខ្ញុំនៅទីក្រុងតាកែវ ពេលដែលតាម្នាក់គាត់ចង់មក ដូចជាតាមស្រុកនានា ដូចជាហរណ៍ថា គាត់មកដល់ស្រុកខ្ញុំ គាត់មកចង់ឃើញប្រជាពលរដ្ឋនឹងរស់នៅរបៀបម៉េច ហើយជីវភាពហូបគេម៉េច ។ ពេលនឹងខ្ញុំចុះមកមានភូមិខ្លះ ជីវភាពគាត់ហូបអត់គ្រប់គ្រាន់ ភូមិខ្លះនឹងមាន

ដីវភាពគេហូបគ្រប់គ្រាន់ចឹងទៅ ។ ដូចជាបាយម៉ាថ្ងៃពេលចឹង មានកម្មវិធីទី១ ទី២ចឹងទៅ គេឲ្យហូបខុសៗគ្នា ។ អានីឯខ្ញុំតាមមើលចុះមកឃើញប្រជាពលរដ្ឋនៅស្រុកខ្ញុំឃើញចឹង ។

ដានី : ចុះបើឮឃើញប្រជាពលរដ្ឋនឹង គាត់ហូបអត់គ្រប់គ្រាន់ មូលហេតុអីបានគាត់ហូបអត់គ្រប់គ្រាន់?

រឿត : មូលហេតុដល់ ខ្ញុំស៊ើបសួរទៅ គាត់ថា មេភូមិ មេឃុំមួយៗនឹង គាត់ត្រៀមស្បៀងលក់ជូន រដ្ឋច្រើនពេក ។ ផ្តល់ទៅឲ្យរដ្ឋ មិនមែនលក់ទេ កាលជំនាន់នឹងយើងអត់និយាយលក់ទេ ។ ផ្តល់ទៅឲ្យរដ្ឋច្រើនពេក ដល់ចឹងស្បៀងវាអាចទុកនៅភូមិហូបខ្លះ ។ ដល់ចឹងសហករណ៍ហូប អត់គ្រប់គ្រាន់ ។

ដានី : តាម្នីកគាត់ដឹងដែរ រឿងនឹង?

រឿត : ដឹងៗ គាត់មានវិធានការណ៍ កុំឲ្យប្រជាពលរដ្ឋអត់បាយ ប្រជាជនមូលដ្ឋាននឹងខំធ្វើប្រឡាយ ធ្វើទំនប់អីនឹង អត់បាយ ចឹងគាត់គិតគូរ ទិតខិតភូមិហើយយុំនឹងកុំឲ្យបញ្ជូនទៅរដ្ឋអី ។

ដានី : ឲ្យច្រើន?

រឿត : បាទៗ បញ្ជូនតាមកម្រិតបានប៉ុន្មានភាគរយគិតប៉ុន្មាននឹងទៅ កុំឲ្យប្រជាពលរដ្ឋកុំឲ្យអត់បាយ ។

ដានី : គាត់មានវិធានការណ៍យ៉ាងម៉េច វិធានការណ៍ណែនាំទប់?

រឿត : បាទ! ណែនាំកុំឲ្យយើង ភូមិហើយនឹងយុំនឹង គាត់ថាយកស្រូវនឹងជូនរដ្ឋ ហួសប៉ុន្មានដែល យើងហូបក្នុងភូមិម៉ាឆ្នាំៗ ដើម្បីតម្រូវឲ្យយើងហូបគ្រប់គ្រាន់វិញ ។ ហើយឲ្យហូបគ្រប់គ្រាន់នឹង ក៏មិនថាឲ្យហូបគ្មានគិតក្នុងដែរ ឲ្យហូបសន្សំសំចៃ កុំឲ្យវាសល់ ហូបតាមម៉ាឆ្នែកត្រឹមត្រូវ ធ្វើ ការមានកម្លាំង ។

ដានី : ចុះពូមួយទៀត ខ្ញុំធ្លាប់ឮគេនិយាយ ខ្ញុំធ្លាប់ទៅជួបអីពូមីនខាងតាកែវអីច្រើន គាត់ឮថាដូច តាម្នីកចឹង ពេលណាឡានគាត់ចេញទៅណា គាត់ទៅតាមមូលដ្ឋានអីចឹង ពេលថ្ងៃដូចជាពេល ថ្ងៃត្រង់ថ្ងៃអីនឹង ឃើញប្រជាជនគាត់បរទេស បរគោអីតាមដូរចឹង គាត់ឈប់ឡានស្តីឲ្យគេ ថាគេបរគោគាត់ថ្ងៃគាត់អីចឹង គាត់ស្តីឲ្យ?

រឿត : បាទ! គាត់ស្តីឲ្យ សូម្បីតែឡានយើងនឹង ខ្មោហរណ៍ថាដូរជាតិ យើងបើកថយចុះថយឡើង ធ្លាក់ទៅខាងថ្នល់ ក៏គាត់ចុះរករឿងរ៉ាវកស្តីឲ្យ ។ បើមិនឲ្យធ្វើចឹងវាខូចខាត ខាចខូចខាតឡាន មិនសំខាន់ទេ ខូចដូរខូចអីនឹង គាត់ខឹង ។

ដានី : គាត់ថាតែមាត់ ក៏គាត់រ៉ាំរ៉ៃមែន?

រឿត : រ៉ាំ ជួនណាចុះទៅរ៉ាំ ។

ដានី : ចុះទៅរ៉ាំ?

រឿត : បាទ! ឯងបើកឡានមិនដឹងអីចឹងទៅ ។ ប៉ុន្តែមិនមែនតែឲ្យយើងគូរគូរទេ តែគ្រាន់ថា តែ ហើយប្រាប់ ។

ដានី : តែប្រមាណ?

រឿត : បាទ! តែប្រាប់ឯងបើក កុំឲ្យចុះប៉ះស្រែ ប៉ះតាមដូរនឹងខូចឡាន ខូចថ្នល់ ។ ធ្លាប់ខ្ញុំទៅជា មួយគាត់ ធ្លាប់ឃើញចឹង ។

ដានី : ចុះប្រជាជនបើកគាត់បរទេះបរអី គាត់ស្ដីឲ្យ?

រឿត : បើផ្នែកប្រជាជនយើងដឹកស្រូវ ដឹកកណ្តាប់អីវ៉ាមិនបញ្ហា វានឹងបររបស់គាត់ ។ គាត់គ្រាន់ថា កុំឲ្យប្រើសត្វ វាក្តៅវាអីហួសពេលម៉ោង ឲ្យគ្នាស៊ីស្មៅអីចឹង ។ ច្រើនគាត់សម្ដីណែនាំឲ្យចឹង ទៅ ។

ដានី : ចុះដូចពូអី អង្គរក្សត្រាត់អី មានខុសគ្នា គាត់មានដែរតែ មានអីពូដែរ?

រឿត : អត់ ។

ដានី : អត់?

រឿត : ពេលនឹងយើងនៅជាមួយគាត់ ដដែលគាត់ដល់យូរៗ ប្រើទៅជួនណាយើងកំពុងហូបបាយទៅ យើងថាដែរ ដល់គាត់ប្រើញឹកពេក ។ ថាប្រើអត់ឲ្យមនុស្សស៊ី ជួនណាយើងដដែលគាត់ជាមួយ គាត់ៗ ធម្មតាដូចម៉ែឪ ។

ដានី : ដល់ពេលពូនៅជាមួយគាត់ទៅ ស្គាល់ចិត្តស្គាល់អី?

រឿត : បាទ! ស្គាល់ចិត្ត ។

ដានី : ចុះពូដូចយើងនៅជាមួយគាត់ចឹង ពូមានដឹងថាប្រជាជននៅតាមស្រុក តាមភូមិតាមអីនឹង មានគេចាប់ មានគេសម្លាប់អី ពូដឹងដែរ?

រឿត : ខ្ញុំដឹង ខ្ញុំមក ពេលដែលខ្ញុំនៅទីក្រុងតាវ៉ាន់ ជាមួយគាត់នឹង ពេលនឹងហើយ យើងរំដោះ ហើយរៀបរយប្រទេស ថាបាន៥០ ភាគរយមកល្អវិញនឹង ។ យើងចុះមកតាមជនបទ ច្រើនៗដណ្តាប់ ផ្នែកមកខាងកំពត ខាងស្រុកឈូកនឹងក៏មកញឹក ។ និយាយរួមឲ្យតែផ្នែក ជនបទ ក៏គាត់ចុះទៅញឹក ។ ចឹងឃើញសកម្មភាពដែរប្រជាពលរដ្ឋយើង ដូចខាងហរណ៍ម្តាយ ខ្ញុំផ្ទាល់ចឹង មកឃើញគាត់នៅកងចល័ត កងអីចឹងមក ។ ខ្ញុំចេះសួរនាំគាត់នៅកងចល័ត គេឲ្យ ធ្វើការបង្កើនយើងអត់ អីអត់ ។ គាត់ថាគេអត់បង្កើនទេ គេឲ្យយើងហូបគ្រប់គ្រាន់ ហើយគេឲ្យ គ្រាន់ថាឲ្យចាស់ៗ រែកដីដាក់ទំនប់ចំណីណា ។ ជួបគាត់ឃើញ សួរចឹង ។ មកផ្នែកយើងទំនប់ កោះស្វា កោះអីនេះ មកដល់នឹងឃើញកម្លាំងតាមមូលដ្ឋាន ពួក១៧/មេសាគេនៅកំពុងលើក ទំនប់នៅនឹងក៏មាន ខ្ញុំឃើញជាក់ស្តែង ។ បើការសម្លាប់នឹង នៅភូមិខ្ញុំ និយាយរួមនៅកន្លែងទី

ធ្លាវត្តខ្ញុំនឹង វាមានទំហំប្រហែលម៉ាកឡូកន្ទ្រ៤ជ្រុងនឹង ទំហំក្នុងវត្តនឹង មានពីរទ្វារបង្អស់វត្ត យើងពីសង្គមចាស់មកណា មានដើមឈើទាលនៅធំៗខាងៗ ។ ដល់ទៅឃើញស្លាកស្នាមមក វែមនុស្សចោលៗ ដល់ស្ទើរទៅគេថាអ្នក១៧មេសា សុទ្ធតែក្បត់ ឃើញរណ្តៅធំៗនៅក្បែរ ដើមស្វាយ ដើមដូង ខ្ញុំឃើញជាក់ស្តែង ។

ដានី : ឆ្នាំណាដែលឮឃើញនឹង?

វ៉ែត : ខ្ញុំទៅនឹង ពាក់កណ្តាល៧៦ ។

ដានី : ពាក់កណ្តាល៧៦ ?

វ៉ែត : បាទ! ៧៦ ចូលមក៧៧ ឃើញសកម្មភាពដែលវាសម្លាប់នឹងច្រើនមែននៅស្រុកខ្ញុំ ។ រហូត ដល់ខាងម្តាយឪពុក ខាងយើងអ្នកតស៊ូមួយៗនឹង ព្រួយបារម្ភខ្លះមានបងប្អូននិទ្ទាការជាប់ជា មួយអ្នក១៧មេសា គេចាប់គាត់ចាប់អីយកទៅដាក់កុក ឬសម្លាប់ចោល ។

ដានី : តែដល់ពេល កាលនោះឮឃើញចឹង ឮមានអារម្មណ៍ម៉េចដែរ កាលនោះ?

វ៉ែត : ខ្ញុំមានអារម្មណ៍គិតឃើញថា អាណិតអាសូរ ជីវិតយើង ជីវិតគេ នឹកឃើញថាគ្នា១៧មេសា ធម្មតា គ្នាធ្លាប់នៅក្រុង ដល់ពេលយកទៅដាក់គ្នាតាមជនបទចឹង ខ្វះក៏គ្នាអត់ចេះស្ទូន ខ្វះគ្នា អត់ចេះភ្ជួរស្រែចឹងទៅ ។ ដល់ចឹងហើយ ឈ្មួញៗក្នុងឃុំគេពិនិត្យឃើញ គេថាខ្មាំងស៊ីវិលផ្ទៃ ក្នុងអីចេះមួយចុះមួយបង្កប់ ដល់ចឹងគេចាប់ ។

ដានី : ដោយសារពួកគាត់១៧មេសា គាត់ធ្លាប់ទៅនៅភ្នំពេញ គាត់មិនដែលធ្វើស្រែធ្វើចំការអីចឹង?

វ៉ែត : បាទ! ។

ដានី : ដល់ពេលមកធ្វើស្រែអីចឹង អត់ចេះ អត់ប្រសព្វអីចឹង គេថាខ្មាំង?

វ៉ែត : បាទ! គេចោទថាយើងខ្មាំងអត់ធ្វើការងារ ។

ដានី : បើយើងគិតវិញថាខ្មាំងដែរអត់?

វ៉ែត : មិនមែនទេ គ្នា ការងារគ្នាអត់ស្ទុះចេះដូចយើង នៅកសិករពីដើមមក អាយុអ្នកទីក្រុងវា ចេះរកស៊ីលក់ដូរ ។

ដានី : ឮនឹកឃើញនឹង តាំងពីឮបានឃើញទៅដំបូងៗ ឬក៏ទើបឥឡូវបាននឹកឃើញ?

វ៉ែត : អត់ទេ ខ្ញុំនឹកឃើញមុនដំបូងមក ការគិតឃើញថា យើងគួរតែអាណិតគ្នា ជីវិតមនុស្សហើយ ចង់គ្នា អានឹងព័ត៌មានជាក់ស្តែងនឹង គឺខ្ញុំបានឃើញនឹងភ្នែកផង ហើយនឹងឈ្មួញៗនៅនឹងឃុំ នឹង ឈ្មួញសុទ្ធតែខ្សែរយៈអ្នកស្រុកភូមិយើងនឹង ។ ខ្ញុំទៅជាមួយតានឹងគេនិយាយប្រាប់ខ្ញុំ ដូចៗ ។ ដល់ខ្ញុំដើរមើលកន្លែងទីធ្លាខ្ញុំធ្លាប់រៀននៅវត្តនឹង ខ្ញុំដើរមើលឃើញរណ្តៅធំៗ ។

ដានី : តាម្នែកគាត់ដឹង?

វ៉ែត : កាត់ដឹង ។

ដានី : កាត់ដឹងដែរ?

វ៉ែត : កាត់ដឹងប៉ុន កាត់អត់មានវិធានការណ៍ ។ ប៉ុនកាត់ដឹង ។ ខ្ញុំប្រាប់កាត់ដែរ ថា “តាទេកន្លែង ខ្ញុំនៅរៀនពីដើម ។ ឥឡូវនឹង ឮថាឃុំអីកេសម្លាប់មនុស្ស ១៧មេសាអីច្រើនណាស់ សម្លាប់ ចោល កប់ក្រោមដើមស្វាយ ដើមដូងនឹង ។ ថាខ្ញុំឃើញជាក់ស្តែង” ។ ដើរឃើញជាក់ ស្តែង ។ ដល់ចឹងកាត់ថា “ដឹងមេច មានផែនការពីណាមកបានឲ្យសម្លាប់មនុស្ស” កាត់ និយាយចឹង ។

ដានី : កាត់ថាចឹង?

វ៉ែត : កាត់និយាយប៉ុននឹង ។

ដានី : កាត់អត់មានធ្វើអី?

វ៉ែត : បាទ! អត់មាន ប៉ុនពេលនោះវា ពេលកាត់ចូលដល់កន្លែងឃុំនឹងភ្លាម មានចៅហ្វាយស្រុក កាត់មកជួប គណៈឃុំក៏មកជួបដែរ ពេល៧/៦ ៧៧នឹង ។

ដានី : តាដែនអីនឹង កាលនឹង?

វ៉ែត : បាទៗ កាត់ជួបនឹង កាត់និយាយ ។

ដានី : គណៈស្រុកពីណាខ្លះ?

វ៉ែត : ខ្ញុំស្គាល់តែតាដែននឹងមួយ ។ តាជុន ប្រធានឃុំ តាជុន ថាបងប្អូនតាដែននឹងដែរ ។ ប៉ុនជុន កាត់មកស្ទាបនៅព្រំដែន ។

ដានី : ចុះឈ្មោះទូច កាត់ធ្លាប់ដើរចូល?

វ៉ែត : ឥឡូវធ្លាប់ៗដើរ ។

ដានី : កាលជំនាន់ដែលលោកពូ ជូនលោកតាម៉ុកអី?

វ៉ែត : កាត់ម្តងម្កាល កាត់ដើរទៅតាមដែរ ។ ប៉ុនបើ...(មាន់រងាវ) ... កាត់ច្រើននៅប្រចាំកន្លែង ។

ដានី : ទូច កាត់ឈ្មោះ ទូច ចឹងម្តង ហើយក៏មានឈ្មោះអីទៀត?

វ៉ែត : ឈ្មោះ ទូច ប៉ុនខ្ញុំភ្លេចដឹងតាតា ។

ដានី : គេហៅតែទូចៗទេ?

វ៉ែត : បាទ!

ដានី : ចុះតាម៉ុក កាលនឹងកាត់ប្រធានភូមិភាគនិរតី ចុះបន្ទាប់មកកាត់ពីណា?

វ៉ែត :(ស្តាប់មិនបាន) យើងចុះមកភូមិភាគមក ចុះមកក្រោមៗមក ឃើញថាខាងចៅហ្វាយ ខេត្តនឹង មិនសូវមានបាត់កាំង ។

ដានី : ខាងតំបន់?

រឿត : បាទ! ច្រើនខាងតំបន់។

ដានី : តំបន់ពីណាខ្លះ?

រឿត : តំបន់ខ្ញុំយើងអត់បានស្គាល់ទេ ឧទាហរណ៍ថាតំបន់កំពតនេះមក តំបន់តាកែវនឹង ឃើញថា មានមេៗគេដែរ ប៉ុន្តែយើងអត់ស្គាល់ឈ្មោះអស់។

ដានី : បើនៅភូមិភាគនឹង ឃើញតែតាម៉ុកៗ មកទួច?

រឿត : បាទ! ប៉ុន្តែអត់ធ្វើការជាមួយគាត់។

ដានី : អ្នកដូចជាយើងឥឡូវ ដូចជាឃុំអីចឹង ជំទុកទី១ ជំទុកទី២អីចឹង ដូចជាតាម៉ុកចឹង..(ស្តាប់មិន បាន) ..រងពីគាត់?

រឿត : បាទៗ គាត់ទទួលទៅខាងបញ្ជីឯកសារ អ្នកធ្វើ។

ដានី : ចុះពូនៅនិរសានីឆ័រហូត.....(មាន់រង្វាវ)?

រឿត : ខ្ញុំនៅ៧/៧ៗ ឆ្នាំ៧/៧ខ្ញុំនៅជាមួយគាត់នឹង។ ចូល៧/៨ វាមានសកម្មភាពជួរព្រំដែនវ៉ៃគ្នា គាត់ជ្រើសរើសកម្លាំង និយាយរួមកម្លាំងភូមិភាគនិរតី តាម៉ុកគាត់អ្នករើសផ្ទាល់ម៉ង់ ឲ្យពួកខ្ញុំ ទៅរៀននៅចិន។

ដានី : ចឹងកាលនឹងពេលមានសកម្មភាពព្រំដែននៅខាងកើតនឹង ឆ្នាំ៧/៧ ខែប៉ុន្មាន ដែលពូបាន ជ្រើសរើសទៅរៀន?

រឿត : ៧/៧ ខែ៣។

ដានី : ខែ៣ ពូប៉ុន្មាននាក់ទៅ ដែលត្រូវជ្រើសរើសទៅរៀន?

រឿត : ពួកកម្លាំងខ្ញុំប្រហែលជា១០០នាក់ជានឹង រើសចំរុះ គាត់យកពីផ្នែកទី៧៨ ផ្នែកមន្ទីរផង រើស១០០នាក់ជាន់ មករៀនហៅថាបំពេញបែបបទនៅភ្នំពេញនេះ។ សាលាទទួលគោក សាលាមិត្តភាពកម្ពុជា សូរៀតពីសង្គមនឹង រៀននឹងរយៈពេល៦ខែបានចាប់ផ្តើមរៀបចំ ទៅចិន។ ពេលទៅចិននឹង គេមិនមែនឲ្យយើង១០០នាក់នឹងទៅ យើងបូកសរុបទៅ មិន ១០០ទេ មកដល់ភ្នំពេញនឹង រើសគ្រប់ក្រសួងមន្ទីរចិនទៅ ចូលទៅនឹងប្រហែលជាមនុស្ស ៣០០នាក់ នៅរៀននឹង។ រៀននឹង មានក្រុមចិនគេមនបង្រៀន មានក្រុមស្រី ក្រុមប្រុស មក បង្រៀនយើងផ្នែកអក្សរសាស្ត្រថៃ។ យើងថាឆ្នាំ៧/៨ ឃើញដើមឆ្នាំ សកម្មភាពព្រំដែន ខ្លាំងណាស់។

ដានី : ចឹងពូទៅចិននៅឆ្នាំណា?

រឿត : ៧/៨។

ដានី : ៧៨?

រឺត : បាទ!

ដានី : ខែប៉ុន្មាន?

រឺត : ៧៨ ខែ៦ ។

ដានី : ខែ៦?

រឺត : បាទ! ប៉ុន្តែដូចខ្ញុំថាចឹង នាំគ្នាប៉ុន្មាន៣០០ នាក់នឹង ទៅ២ដង គេចែកពេលវេលាទៅ២ដង ។
ទៅម៉ារុក្ខចិនទៅ ជ្រើសរើសអ្នករៀងកំពស់ធំៗ ។ រុក្ខក្រោយទៀតមក គេរើសកំពស់ធំៗ ។

ដានី : ឮទៅរុក្ខចិនប៉ុន្មាន?

រឺត : ខ្ញុំទៅរុក្ខចិន២ ។

ដានី : ចុះឮទៅរៀនចិននឹង យើងទៅរៀនអីទៅ?

រឺត : យើងទៅរៀនបច្ចេកទេសខាងផ្នែកគីមី ។

ដានី : ខាងគីមី?

រឺត : បាទ! គីមី ខាងបរមាណូ គីមីខាងឌីសថ យើងរៀនផ្នែកនឹង ។

ដានី : ចឹងឮទៅរៀនខាង អាយើងរៀនគីមីនឹង យើងរៀនដើម្បីធ្វើអីទៅ?

រឺត : យើងរៀនមក ដើម្បីយើងមកប្រទេសខ្មែរវិញ គេឲ្យយើងធ្វើគ្រូកាន់ខាងផ្នែករោងចក្រប្រេង
នៅកំពង់សោម ។

ដានី : ឮទៅរៀនរយៈពេលប៉ុន្មាន?

រឺត : យើងទៅពីភ្នំពេញទៅ យើងរៀនបាន អានេះបានប្រហែលជា៣ខែ សភាពការណ៍វ៉ៃ ប្រែ
ប្រួលវ៉ៃបុកព្រំដែនចូលមកខ្មែរមកគឺ៧៩ រៀនណាមួយបណ្តោយ ។

ដានី : រៀនណាមួយ?

រឺត : ដល់ពេលក្រោយរៀនណាមួយមក ចិនដូចថាគេលែងឲ្យយើងនៅរៀនខាងនេះ ព្រោះទូត
យើងនៅចិននឹង គេឲ្យយើងរៀបចំវិលមកប្រទេសវិញ ប្រទេសយើងមានសង្គ្រាម ។ ដល់
ចិនគេឲ្យយើងផ្នែកខាងរៀនគីមី រៀនអីក៏ដោយ រៀនខាងបច្ចេកទេសផ្សេងៗពីគ្នាក៏ដោយ
ប៉ុន្តែដល់ពេលនឹងគេឲ្យរៀនផ្នែកយោធាវិញ ។ យោធាមានផ្នែកកង២៤ក្រោះ កាំភ្លើងធំចិន
ទៅ គេបង្កើតឲ្យយើងរៀនខាងនឹង ។ រៀនបំពេញមិនបានម៉ាខែ ថាម៉ាខែជាង៤-៥ថ្ងៃ
ក៏យើងចាប់ផ្តើមបញ្ជូនមកដល់ព្រំដែនថៃ បញ្ជូនជិះកាប៉ាល់តាមដីថៃមក ឡើងមកថៃ ។

ដានី : កាលឮទៅចិននឹង ទៅរៀននៅកន្លែងណា?

រឺត : ខ្ញុំនៅភ័ស្តុដង ។

ដានី : នៅខេត្តកំពង់ឆ្នាំង?

រឿត : បាទ ។

ដានី : ដល់ពេលមកពីខេត្តកំពង់ឆ្នាំង ដល់ពេលទៅរៀនដំបូងទៅរៀនតិច ដល់ពេលយួនបែកខ្មាំងឆ្នាំ ៧៩នឹង ដូរឲ្យមករៀនខាងកងទ័ពវិញ?

រឿត : បាទ!

ដានី : ឮរៀនអីវិញកាលនឹង?

រឿត : ខ្ញុំរៀនខាងរថក្រោះ ។

ដានី : ខាងរថក្រោះ?

រឿត : បាទ!

ដានី : រៀនបានម៉ាឯង?

រឿត : រៀនបានតែម៉ាឯង ។

ដានី : ចឹងត្រូវតែបញ្ជូនមកវិញ ខែប៉ុន្មាន ឆ្នាំណា?

រឿត : បញ្ជូនមកយើង ដើមឆ្នាំ៨០ ។

ដានី : ដើមឆ្នាំ៨០ ?

រឿត : បាទ! ដើមឆ្នាំ៨០ នឹង គឺបញ្ជូនមកដល់ព្រំដែនទាំងអស់ ។

ដានី : ចឹងពេលដែលមុនឆ្នាំ៧៧អីនឹង ដូចជាខាងភូមិភាគផ្សេងៗ ដូចជាខាងទន្លេ ពួកពាយ័ព្យ ខាង បូព៌ានឹង កម្លាំងខាងនិរតី យើងចុះទៅគ្រប់គ្រងខាងភូមិភាគនឹងនៅ ពេលពួកនៅជាមួយកាល នៅតាសាន?

រឿត : បាទ! នេះតាមខ្ញុំយល់ ខ្ញុំដឹងមក ឃើញកាលនឹងគេចោទភូមិភាគមួយ ភូមិភាគនេះល្អ ភូមិ ភាគនោះមិនល្អចឹងទៅ ។ ចឹងគេច្រើនយកភូមិភាគនិរតីនឹង ចុះទៅគ្រប់គ្រងនៅភូមិភាគ ផ្សេងៗ ទាហរណ៍ដូចមកខេត្តយើងដែលពាយ័ព្យនេះ ក៏មានភូមិភាគនិរតីចុះមកគ្រប់គ្រង ចឹងមក ផ្នែកធ្វើមេភូមិ មេស្រុកចឹង អានឹងតាមខ្ញុំដឹងឃើញចឹង ។

ដានី : កាលនឹងមានទាន់បញ្ហាហេតុការណ៍នឹងដែរ?

រឿត : ទាន់ៗខ្ញុំដឹង ។

ដានី : ដឹងដែរ?

រឿត : បាទ!

ដានី : តាមកតាត់ទស្សនាប៉ុន្មាន?

រឿត : តាត់អត់ដែលចុះមកដល់ផ្ទាល់ទេ ព្រោះក្នុងភូមិភាគគេនឹងអត់សុវត្ថិភាព ។ តាត់អត់ចុះមក ។

ដានី : គាត់អត់ចុះមក?

វ៉េត : បាទៗ គាត់ចុះតែនៅភូមិភាគនិរតីបឹង កន្លែងណាក៏គាត់ចុះញឹក មកសមរភូមិភាគកេដ្ឋីងៗ
គាត់អត់ដែលចុះមកដល់ជនបទ គាត់ចុះមកតាមរយៈកន្លែងមេ ។

ដានី : ដូចកន្លែងមន្ទីរភូមិភាគនៅពាយ័ព្យ គាត់មកកន្លែងមន្ទីរភូមិភាគ គាត់ខុស្បហ៍មក?

វ៉េត : បាទៗ ។

ដានី : ពូខុស្បហ៍ជូនគាត់មកដែរ?

វ៉េត : បាទ! គាត់មក អានីយ្យរៗ មកម្តង ។

ដានី : កាលនឹងដាក់ឲ្យមកគ្រប់គ្រងខាងពាយ័ព្យ ព័ណៈកេ តាមកគាត់ដាក់ព័ណៈកេ?

វ៉េត : ខ្ញុំអត់បានដឹង បានយល់កន្លែងដែលគាត់ដាក់មកនឹង ប៉ុន្តែគ្រាន់តែប្រកាន់ភូមិភាគមួយៗ គឺ
ប្រកាន់គ្នាណាស់ ។ ប្រកាន់ត្រង់ថា យកភូមិភាគនិរតីនឹងមកគ្រប់គ្រង រហូតទៅភូមិភាគ
ឥសាន ទៅភូមិភាគបូព៌ាបឹងមក ។

ដានី : ភូមិភាគឥសាន ក៏ខាងនិរតីទៅដែរ?

វ៉េត : បាទ! ទៅដែរ ។

ដានី : ពូធ្លាប់ទៅភូមិភាគឥសាន?

វ៉េត : អត់ដែលទៅ មានអ្នកគាត់មកធ្វើការមកពីនឹង គាត់ដឹង ទៅរៀនចិនជាមួយគ្នា គាត់ដឹង ។

ដានី : ចុះខាងខត្តរពូធ្លាប់ទៅ ខាងភូមិភាគកណ្តាល?

វ៉េត : អត់ បាទ! ខ្ញុំអត់បានចេញចូលទេ ប៉ុន្តែខាងជើង ពាយ័ព្យយើងនេះ គ្រាន់សូម្បីកំពង់ឆ្នាំងជូន
ចិនមកម្តងៗ ហើយ ។

ដានី : កន្លែងអីកំពង់ឆ្នាំង?

វ៉េត : កន្លែងកំពង់ឆ្នាំង គម្រោងខាងផ្នែកយោធា របស់សុន សេន នឹងគាត់ដាក់រៀបចំកន្លែង
យោធាធំមួយ ជំនាន់៣ឆ្នាំ ឲ្យចិនមកកសាងដាក់ព្រលានយន្តហោះផង ដាក់កន្លែងផ្ទុករថ
ក្រោះ ផ្ទុកអាវុធគ្រប់គុណនៅនឹងទាំងអស់ ។

ដានី : ពូធ្លាប់មកដែរនៅនឹង?

វ៉េត : ធ្លាប់មក ។

ដានី : គេធ្វើព្រលានយន្តហោះកំពង់ឆ្នាំងមួយដែរ?

វ៉េត : បាទៗ ។

ដានី : កាលនឹងខាងណាអ្នកគ្រប់គ្រង ខាងព្រលានយន្តហោះកំពង់ឆ្នាំង?

វើត : ខ្ញុំអត់បានដឹង ប៉ុន្តែគ្រាន់តែការងារក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលនឹង គ្រាន់តែជួយជួសជុលសំណើៗ ក្នុងជួរ
 បក្សនឹង គេឲ្យដឹង គេធ្វើអ្វីមួយដែលសំខាន់នៅក្នុងខេត្តកំពង់ឆ្នាំងនឹង ។
 ជានី : ចឹងកន្លែងយោធាមួយធំមែន មានយន្តហោះ មានរថក្រោះ?
 វើត : បាទ! មានផ្ទុក ដាក់រូងក្រោមដី ក្រោមភ្នំ មានគម្រោងការគេធ្វើ មានគម្រោងចិន ។
 ហើយចិនគេធ្វើកាលជំនាន់ព័ន្ធនាំ កំពុងសំរុងធ្វើកាលជំនាន់មុនរៀបរៀងណាមួយ ។
 ជានី : ខាងនិរតីទៅធ្វើដែរអត់?
 វើត : និរតី អត់បានចុះមកទេ អ្នកគ្រប់គ្រង គឺនៅខាងមជ្ឈមណ្ឌល ។
 ជានី : ចុះខាងភូមិភាគបស្ចឹម ពូមានដែរទៅទេ ខាងភូមិភាគបស្ចឹម?
 វើត : តំបន់៣៥ ។
 ជានី : ភូមិភាគបស្ចឹមនឹង មានដូចជានៅខាងកំពង់ស្ពឺ ហើយកំពង់ឆ្នាំង កោះកុង?
 វើត : ម៉េច?
 ជានី : មានដែរយើងចុះទៅ?
 វើត : អត់ដែលចុះដង ខាងនឹង ។
 ជានី : ចុះទៅខាងពាយ័ព្យ?
 វើត : បាទៗ ។
 ជានី : កាលនឹងព្យួរស្គាល់តាញឹមទេ រស់ ញឹម?
 វើត : ឮៗឈ្មោះ ។
 ជានី : ឮតែឈ្មោះ?
 វើត : បាទ! ឮឈ្មោះ អត់ដែលស្គាល់ ។
 ជានី : ចុះពួកកាលជំនាន់នឹង តាវ៉ែន គាត់ទៅណាទៅ ដូចជាពេលបែកភ្នំពេញ?
 វើត : តាវ៉ែន គាត់យកកម្លាំងទៅតាមកងពល ។
 ជានី : គាត់ទៅកងពល?
 វើត : បាទ! ខាងកងពល គាត់បញ្ជាវះកាត់ៗនឹងទៅវ៉ែននៅបូព៌ាៗ ជាប់ព្រំប្រទល់រៀបរៀងណាមួយ ។
 ជានី : ហើយម៉េចទៅគាត់? ខ្ញុំឮដូចជា ខ្ញុំឮច្រើនជាម៉េចជាតាម៉ុកបាញ់ចោល ហើយម៉េច?
 វើត : ពេលដែលគាត់មានរឿងនៅក្នុងកន្លែងប្រកបសំឡេងនេះ ខាងកងពលទី២នឹង ដែលធ្វើអុកឡុក
 ដោយសារគាត់នឹង ពេលនោះគាត់ខាងប៉ុល ពត អី៨៧នឹង ឈ្មោះប៉ុលពត ៨៧ គាត់ដក
 យកបញ្ជូនឲ្យតាម៉ុក ។ ជាកូនប្រសារ គាត់អត់មានហ៊ានធ្វើអីប៉ះពាល់ទេ ។ ចឹងដកតាម៉ុក
 ក្រែងលរតាម៉ុកមានមធ្យោបាយយ៉ាងណាៗ ។ ដល់តាម៉ុកនៅកាន់ទី៣៧ដែល ប៉ុន្តែដូចជាអា

កងពលខ្លួនឯងរលាយអស់ហើយ ។ ដល់នោះដូចជា គាត់នៅបន្ទាប់តាម្នាក់នឹង គាត់គ្រប់គ្រង
កងទ័ពដែល ។ គាត់នៅតែរើផ្ទាល់នៅសមរភូមិនឹងដែរ ។ ដល់ក្រោយមក ម្ចាស់ខ្ញុំគាត់នៅ
នឹងដែរ តាវ៉ែននឹងធ្លាក់ខ្លួនឈឺៗចេះឈឺ ជម្ងឺគាត់នឹងឈឺធ្ងន់ទៅៗ ហើយដូចជាពេលគាត់
ហូបបាយ ហូបមីអស់ទាំងបាទៗ ទាំងកាត់ខ្លះៗហូបច្រើនៗ ហើយឈឺ កំរើកដៃ កំរើកជើង
អត់រួច ហើយដល់ក្រោយមកស្លាប់ ។ នឹងអាចមន៍ នោមអី ឡើងលែងរួចចេញពីកន្លែង មិន
មែនឈឺដោយជរាទេ ឈឺដោយជម្ងឺស្អាតមិនដឹង ។

ដានី : គាត់ស្លាប់ខ្លួនគាត់ មិនមែនតាម្នាក់គាត់សម្លាប់ទេ?

វ៉ែត : អត់ទេ ស្លាប់ខ្លួនឯង ។

ដានី : ខ្ញុំចេះព្រឹត្តិមានតាមគេ?

វ៉ែត : បាទ!

ដានី : គាត់ស្លាប់ក្រោយនេះទេ?

វ៉ែត : ស្លាប់យើងឆ្នាំ ៨៤ ៨៥ ។

ដានី : ចឹងដល់ពេលពួកគេប្រាប់ពី ចេញមកវិញឆ្នាំ៨០ ពួកគេនៅកងពលណា?

វ៉ែត : ខ្ញុំមកនៅកងពលទី៣ៗ អតីតកំពង់សោម នៅព្រំដែនយើងកោះកុង ថ្មដាវនេះ ជាប់ចូលកង
ពលនឹង ។

ដានី : នៅកងពលនឹង?

វ៉ែត : បាទ! យើងមកពីដីថែមក យើងមកចូលកងពលទី២ៗដឹកនាំដោយតាវ៉ែន ។ ដល់ពេលកង
ពលតាវ៉ែននឹងមានសកម្មភាពរង្គោះរង្គើផ្ទៃក្នុងចឹង ។ តាំងផ្ទៃក្នុងរវៈសេនាតូច រវៈសេនាធំ
ក្រោមការដឹកនាំកងពលរបស់តាវ៉ែននឹង គាត់បាក់បែកគ្នា ហើយថាចោទពីសកម្មភាពខ្លាំង ។
ថាខ្លាំងទាក់ទង អត់រើខ្លាំងពីចម្បងអីចឹង ដល់ចង់រង្គោះរង្គើចឹងទៅ ខ្ញុំគេបញ្ជូនមកកងពលលេខ
៣នៅថ្មដាវ ។

ដានី : ឆ្នាំណា?

វ៉ែត : ឆ្នាំ៨៣ ។

ដានី : ឆ្នាំ៨៣?

វ៉ែត : បាទ! ៨៣ ។

ដានី : កងពលទី៣ កងពលពិណគេ?

វ៉ែត : កងពលតាសេង ។ តាសេងនឹងបង់តាវ៉ែន ។

ដានី : តាសេងនឹង បង់តាវ៉ែន?

វ៉េត : បងតាវ៉ែន ។
 ដានី : តាសេនីន គាត់ទៅរៀននៅចិនដែរ?
 វ៉េត : គាត់ទៅរៀនពីឆ្នាំ៧៦ ពីជំនាន់ប្រទេសអត់ទាន់រត់ អត់ទាន់កើតសង្គ្រាម ៧៦ គាត់ទៅរៀន ។
 ដានី : ទៅរៀនខាងជើងទឹក?
 វ៉េត : បាទ! ក្រោយមកគាត់ឃើញកាន់ប្រធានកងពល នៅព្រំដែន ។
 ដានី : ចុះមិនមែនតាមុតទេ?
 វ៉េត : តាមុត គាត់ផ្នែកជើងទឹក គ្រប់គ្រងខាងជើងទឹកនៅកំពង់សោម ។
 ដានី : តាមុត គាត់នៅគ្រប់គ្រងនៅកំពង់សោម ប៉ុន្តែគាត់អត់បានទៅរៀននៅចិនទេ?
 វ៉េត : អត់បាន ។
 ដានី : តាសេនី គាត់ទៅចិន?
 វ៉េត : បាទ! ទៅរៀននៅចិន ឆ្នាំ៧៦ ប៉ុន្តែទៅរៀនក្នុងនាមគាត់មេ គាត់មិនមែនទៅរៀនខាងបច្ចេកទេស គាត់គ្រាន់ថាទៅទស្សនកិច្ច ។
 ដានី : ចឹងដល់ពេលឆ្នាំ៨០ ពូត្រឡប់មកវិញ ហើយបន្ទាប់ពីបែកកងពលទី២ រង្គេះរង្គើទៅ យើងចូលមកកងពលទី៣?
 វ៉េត : បាទ!
 ដានី : កងពលទី៣ កាលនឹងតាសេនី គាត់ធ្វើប្រធានកងពលនៅនឹង?
 វ៉េត : ប្រធានកងពលនៅនឹង ។
 ដានី : មិនមែនតាមុត គាត់ធ្វើប្រធានទេ?
 វ៉េត : អត់ទេ តាមុតគាត់នៅ១០០៣ ជាមួយតាម៉ុក ។
 ដានី : គាត់នៅ១០០៣?
 វ៉េត : បាទៗ គាត់នៅប៉ែកខាងជើង ។
 ដានី : ចឹងតាមុត ហើយតាម៉ុក បន្ទាប់ពីកូនតាម៉ុកគាត់ស្លាប់ទៅ តាមុត គាត់យកប្រពន្ធក្រោយទៀត?
 វ៉េត : យកប្រពន្ធក្រោយទៀត ។
 ដានី : ចឹងគាត់រាប់អានគ្នា នៅទាក់ទងគ្នាធម្មតា?
 វ៉េត : នៅធម្មតា ។ គាត់យកប្រពន្ធក្រោយទៀតនេះ ត្រូវជាបងជីដូនមួយខ្ញុំ ។ បាទ! នៅភូមិធ្លកយុល ឃុំស្រែក្នុង ជាមួយគ្នា ។
 ដានី : តាម៉ុកគាត់អត់ជាអីទេ?

រឿត : អត់ដឹង ។
 ដានី : គាត់ឈ្មោះអី ប្រពន្ធក្រោយ?
 រឿត : ឈ្មោះ ខា ។
 ដានី : គាត់មានកូនចៅប៉ុន្មាននាក់ដែរ?
 រឿត : កូនចៅប៉ុន្មានទេ ៣១ ។
 ដានី : ចុះកូនគាត់មុន?
 រឿត : កូនមុន ប្រពន្ធខុមនីន មួយ ។
 ដានី : កូនមួយ នៅដល់ឥឡូវដែរ?
 រឿត : នៅៗជាមួយគ្នា នៅសំឡូត ។
 ដានី : ដល់ពេលកូនក្រោយជាមួយបងជីដូនមួយរបស់ពូ បាម៣នាក់ទៀត?
 រឿត : បាម៣នាក់ ។
 ដានី : កូនមុនប្រុសស្រី?
 រឿត : កូនទី១ ស្រីៗ ហើយប្រុស២ ។
 ដានី : ក្រោយៗប្រុស២?
 រឿត : បាទ!
 ដានី : ស្រីមួយ ។ គាត់នៅជាមួយគ្នាទាំងអស់ អត់អីទេ?
 រឿត : បាទ! គាត់នៅ កូនគាត់បំបែកឲ្យនៅរៀនអស់ រៀននៅភ្នំពេញ ។
 ដានី : ចុះដល់ពេលពូនៅកងពលទី២នឹង រហូតដល់ពេលណាទៅ?
 រឿត : ខ្ញុំនៅកងពលទី២នៅព្រំដែននេះ នៅប៉ុន្មានរយៈពេល៣-៤ខែប៉ុន្មាននឹង ខ្ញុំមកកងពលទី៣វិញ ។
 ដានី : កងពលទី៣ ពូនៅរហូតដល់ពេលណា?
 រឿត : ខ្ញុំនៅដល់រហូតយើងវិវត្ត១៨៥១ ប៉ុន្មានកម្លាំងប្រធានកងពលនឹង គេចាត់តាំងអង្គភាពមួយៗ
 នឹងឲ្យយើងប្រមូលសម្ភារៈដាក់នៅឃ្លាំងស្រុកថៃវិញ ជាឡាន រថក្រោះ ឡានដឹកជញ្ជូនគ្រាប់
 អូសកាំភ្លើងធំអីនឹង យកជញ្ជូនដាក់នៅថៃ ។ ចាប់ផ្តើមច្រកព្រំដែននឹង គឺកម្លាំង យើងវិវត្ត១៨៥១
 មុខគ្នាអស់ បិទច្រកអស់ ។ យើងយកទុកសម្ភារៈប៉ុន្មានយើងគេចាត់តាំងអង្គភាព កងពល
 លេខ៣នឹង ផ្នែកគ្រប់គ្រងខាងវះនឹងមកចុះធ្វើសកម្មភាពចូលទៅខាងក្នុងវិញ ។ មកកកក្នុង ខ្ញុំ
 ចុះទៅខាងផ្នែកកោះកុងយើង ក្រោមនេះ ផ្នែកមាត់សមុទ្រ ត្រពាំងរូង អណ្តូងទឹកនេះ ចុះ
 ទៅវីនីនជួរនឹងវិញ ។
 ដានី : ពូស្គាល់ពូបច្បាស់ដែរ?

វើត : ពូបូ ស្គាល់ ។ អានីយកប្រពន្ធបងដឹងមួយខ្ញុំដែរ បូនីន ប៉ុនស្ទាបដូចគ្នា ស្ទាបមុនហើយ
 មកយកប្រពន្ធក្រោយមួយទៀត ។
 ដានី : គាត់ត្មានទីអីដែលកាលជំនាន់នឹង ?
 វើត : ពូបូ កាលជំនាន់ពាង្គា គាត់នៅខាងផ្នែកប្រធានការប៉ាល់ៗចំបាំង ឲ្យយើងមកនៅរ៉ៃថ្មើរជើង
 គាត់ចេញជាប្រធានកងពលមួយដែរ ។
 ដានី : ប្រធានកងពលមួយដែរ ?
 វើត : បាទ ។
 ដានី : កងពលក្រោមកងពលទី៣របស់តាសេងដែរ ?
 វើត : បាទ ។
 ដានី : ចុះពូស្គាល់ ពូនួនទេ ?
 វើត : ស្គាល់ ពូនួន ពូជីម ។
 ដានី : ឥឡូវគាត់នៅខាងកោះកុង ។
 វើត : នៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ពូបូនេះ ពូនួន ពូជីម ស្គាល់ ។
 ដានី : កាលពេលមកកងពលទី៣នឹង មកនៅជាមួយគ្នា ?
 វើត : បាទ! គេប្របាច់ចូលគ្នាជាមួយកងពលទី៣នឹង ។
 ដានី : ចុះពូផ្លាស់មកនៅនេះឆ្នាំណា មកភូមិយើង ?
 វើត : ខ្ញុំមកនេះ ឆ្នាំ៩៣ ។
 ដានី : មកឈើទាលជ្រូននឹងឆ្នាំ៩៣ ?
 វើត : បាទ! ៩៣ ។
 ដានី : កាលពីមុននឹង មិនមែននៅខាងថ្មដាវទេ ?
 វើត : ពី៨៥ យើងផ្លាស់ចេញពីថ្មដាវ មកៗចុះតាមសមរភូមិខាងក្នុង ។ ដល់យើងមើលសមរភូមិ
 ក្នុង មើលទៅសកម្មភាពរ៉ៃទៅ ប្រជាពលរដ្ឋខាងប្រពន្ធយោធា គេឲ្យនាំមកដាក់នៅចំនុចនេះ
 រីឯ ឆ្នាំ៩៣ ។
 ដានី : ឆ្នាំ៩៣មកនេះ យើងរៀបចំជាម៉េចទៅ ជាដូចជាពីដំបូងឆ្នាំ៩៣នឹង បន្ទាប់ពីកិច្ចព្រមព្រៀង
 ក្រុងហ្គាវី មក ?
 វើត : រឿងវានឹកឃើញថាវាចប់សង្គ្រាម យើងមានអារម្មណ៍យើងសប្បាយៗចឹង មិនដឹងថា
 ក្រោយមក មានបញ្ហាសង្គ្រាមកើតឡើងផ្ទៃក្នុងទៀត អស់រយៈពេល១០ខែ ។ ឃើញថានៅ
 ស្រួលជីវិតយើងរស់ឡើង ដើម្បីយើងប្រកបរបររកស៊ីធម្មតា នឹកឃើញចឹងទេ ប៉ុន្តែដល់

ក្រោយមកឃើញសង្គ្រាមកើតឡើងវិញ នៅក្នុងដំណោះដៃក្នុងខាងយើងនៅព្រំដែនចិន ។
ឧទាហរណ៍ អៀង ជាន គេធ្វើម៉ាយៈមកនឹង គេហៅសង្គ្រាម១០ខែ ។ ខ្ញុំក៏អត់មានបានទៅ
ណាដែរ ខ្ញុំនឹងក៏ចូលអាយ័ងទី៣ គេឡើងគ្នាទៅវិញទៅមក ។

ជានី : ពូជូលសមាហរណកម្មនឹង?

រឺត : បាទ! ខ្ញុំចូលសមាហរណកម្ម តែម្តង ខ្ញុំជឿជាក់នៅក្នុងរដ្ឋាភិបាលនឹង ខ្ញុំធ្វើការងាររហូត ។

ជានី : ចុះកាលនឹង ដូចពូជូលធ្វើការអីជាមួយគាម៉ុកអីចឹង ម៉េចបានពូមកចូលសមាហរណកម្ម ដាច់
ពីគាត់?

រឺត : នេះដោយសារគាត់ យើងនៅដាច់ ពេល៧/៩ យើងរត់បែកគ្នាៗ គាត់នៅប៉ែកខាងជើង
យើងនៅប៉ែកខាងត្បូង ។ ដល់ចឹងអង្គភាពកងទ័ពខុសៗគ្នា ហើយការស្វែងយល់របស់មេដឹក
នាំមួយៗមិនដូចគ្នាទេ ។

ជានី : ពីព្រោះកាលនឹងគាម៉ុក គាត់អត់ចូលទេ?

រឺត : គាម៉ុក គាត់នៅប៉ែកខាងជើង ។

ជានី : ដល់ពេលពូជូលចឹង ប៉ុន្តែនឹងបានន័យថាយើងប្រឆាំងជាមួយគាត់?

រឺត : បាទ! គាត់ពេលដែលប៉ែលីនចូលដាច់ខ្លួនចូលដំបូងនឹង គាត់អត់មានខឹងគេទេ គាត់ថាអានឹង
គេក្បត់គាត់ហើយ ។ គេក្បត់គាត់ហើយ អត់មានខឹងទេ ។ គាត់និយាយមកជួបនៅប្រក
សំឡូតនឹង មកជួបមេៗចឹង គាត់ថា អានឹងជាពួកក្បត់មួយ ក្បត់ក្នុងជួររក្សា ។ គាត់អត់មាន
ខឹងនិយាយរឿងយ៉ាងណាៗ អត់មាននិយាយ ។

ជានី : ប៉ុន្តែបើថា បើយើងនិយាយថា តែក្បត់នេះហើយ យើងសត្រូវ?

រឺត : បាទៗ ។

ជានី : ចឹងបានន័យថាយើង ឧបមាថាពូជូលដែល ពូអាចថាចូលក្នុងក្បត់គាត់?

រឺត : បាទ! ដល់ក្រោយពីពេលប៉ែលីន ធ្វើសមាហរណកម្មចឹងមក ពួកខ្ញុំនៅប្រកសំឡូតនេះ
បន្ទាប់ៗគ្នាមក គាម៉ុកគាត់នៅអូរត្រែងយើង នេះគាត់ជាមួយតានួន ជា គាត់ធ្វើដំណើរតាម
ត្រាក់ទ័រ រត់មកឡើងមកភ្នំនេះ ។

ជានី : ចឹងពូ ក្រោយពី៨៥ ពូចូលទៅនៅសំឡូតវិញ?

រឺត : ខ្ញុំគ្រាន់ថាដឹកគ្រាប់ដូរគាត់នឹង អត់មាននៅអង្គភាពសំឡូតទេ ។

ជានី : អត់ទេនោះ?

រឺត : បាទ! គ្រាន់ដឹកជញ្ជូនគ្រាប់តាមឡានតាមអី បានមកចូលប្រកពាមតាៗ ។

ជានី : ចឹងមុនឆ្នាំ៩៨ ពូនៅណា?

វ៉េត : មុនឆ្នាំ៨៨ ខ្ញុំនៅសមរភូមិៗទៅមុខវិញ ។

ជានី : សមរភូមិ?

វ៉េត : បាទ! សមរភូមិ គាអ៊ីមៗ ខាងកងពលតូចៗចុះទៅក្រោមចិន ។ ដល់ក្រោយមក៨៣ ចាប់ផ្ដើមអ៊ុនតាកាលចូលនឹង យើងក៏នឹកឃើញថាចប់សង្គ្រាម ចប់អីហើយ ។ នឹកឃើញថា សប្បាយ នឹកឃើញថា លែងខ្លាចស្លាប់អីទៀត យើងនាំគ្នាមកនៅនេះ មកនៅកន្លែងព្រៃនឹង បណ្ដោយ ។

ជានី : ចុះប្រពន្ធកូនដូចម្ដេច គាត់នៅណា?

វ៉េត : នៅមកជាមួយគ្នាទាំងអស់ ។

ជានី : ពេលដែលយើងនៅតាមសមរភូមិ នៅជាមួយគ្នាដែរ ប្រពន្ធកូន?

វ៉េត : សមរភូមិៗនៅក្រោយ កន្លែងមូលដ្ឋានក្រោយ មានភូមិល្អចលាក់ចិនទៅ មានកងឈ្នួបអីការពារចិនមក បើសិនជាកងកម្លាំងរៀតណាមអីគេឡើងមក យើងរំលែកគ្នាមុខនឹង ឲ្យយើងការពារភូមិភាគខាងក្រោយបាទ ។

ជានី : ចុះពូរៀបការជាមួយមីនឆ្នាំណា?

វ៉េត : ខ្ញុំឆ្នាំ ៨៩ ។

ជានី : ឆ្នាំ៨៩?

វ៉េត : បាទ! ៨៩ ។

ជានី : ពេលដែលយើងនៅតាមព្រំដែននេះហើយ?

វ៉េត : បាទ! ៨៩នៅតាមព្រំដែន ។

ជានី : មីនអ្នកស្រុកនៅជាមួយពូដែរ?

វ៉េត : បាទៗ នៅភូមិជាប់គ្នា ។

ជានី : នៅភូមិណាទៅ?

វ៉េត : ភូមិពោធិ៍ ។

ជានី : ភូមិពោធិ៍ ឆ្នកយុលដដែរ?

វ៉េត : ភូមិពោធិ៍ ឆ្នកយុល ជាប់គ្នាទាំងអស់ ។

ជានី : ចុះម៉េចបានជួបមីន?

វ៉េត : គេនៅខាងពេទ្យ កន្លែងពេទ្យកងពល ។ គេមកពី យើងជំនាន់យើង៨៧ គេចេញមកពីខាងក្នុង ខាងតំបន់យើងក្នុងជាមួយប្រជាជនយើងខាងក្នុងនឹង គេចេញចូលទាក់ទងគ្នាមកព្រំដែនដែរ ។ មកៗ វាមានអង្គភាពគេនៅពេទ្យ នៅអីចឹងទៅ ។

ដានី : ចុះជើងពូ យ៉ាងម៉េចបាន?

វើត : ខ្ញុំរួសៗឆ្នាំ៩០ ប៉ុន្មានទេ ៩២រួស ។

ដានី : ៩២?

វើត : ៩២ ខាងច្រកយើងនេះខ្ញុំនៅជាមួយមាស មុត នឹង គាត់មកពីតាម៉ុកមក ខ្ញុំនៅបើកឡាន ដួលជាមួយគ្នាទៀត ។

ដានី : បើកឡានឲ្យគាត់ទៀត?

វើត : បាទ! បើកឡានជាមួយតាមុតនឹង តាម៉ុកគាត់អត់មានត្រូវការដែលកម្លាំងអីច្រើនទេ គាត់ នៅដាច់ដោយឡែកពីតាមុត ។ ប៉ុន្តែគ្រាន់ថាមានអ្នកនោះ នឹងពាមតាមុត នៅជិតៗគ្នា វាទៅ ចេញចូលជិតៗគ្នា ។

ដានី : ពាមតាទៅណា?

វើត : ពាមតា កន្លែងតា នួន ជា ។

ដានី : ក្នុងទីកន្លែងណាដែរ?

វើត : បាត់ដំបង ។

ដានី : ពាមតា?

វើត : ពាមតាទៅសំឡូត ។

ដានី : ឥឡូវនៅស្រុកសំឡូត?

វើត : បាទ! អាចស្រុកសំឡូត ។ ពាមតាកន្លែង តានួន ជាទៅបញ្ជានឹង នៅបញ្ជាតាមសមរភូមិ តូចៗ គាត់នៅនឹង ។ អាវុធ គ្រាប់អីដឹកចេញពីព្រំដែនថែមក គឺទុកនៅនឹង ។

ដានី : ទុកនៅនឹងពាមតា?

វើត : បាទៗ ចឹងកម្លាំងចេញពីសមរភូមិ ពីច្រកខាងក្នុងៗ គឺមកប្រជុំ៦ខែម្តង ជួបនឹងតានួន ជា នៅប្រចាំការណ៍នៅនឹង ។

ដានី : ពួកគេសាច់ញាតិជាមួយតាមុតដែរ អត់ទេ?

វើត : បាទ!

ដានី : សាច់ញាតិ វាត្រូវម៉េចទៅ?

វើត : វាត្រូវពូ ។

ដានី : ពូបង្កើត?

វើត : ហេ! ស្តាប់តាមចាស់ៗ ដូចជាពូឆាយដែរ ។ សាច់ឈាមដូចយកបងប្អូនដឹងមួយខ្ញុំចឹង វា ។

ដានី : កាន់តែជិត?

រឺត : បាទ! ប៉ុន្តែដើមឡើយ គាត់ស្គាល់ប្រវត្តិចាស់ពីដើមមក សុទ្ធតែខ្សែសាច់ឈាមគាត់ពីដើមមក ។ ប៉ុន្តែបើយើងអាចឆ្ងាយ ។

ដានី : ឮសូរហ៊ានៅលើស្រែកទេ?

រឺត : ខ្ញុំនៅលើកញ្ជក់ដែរ ។

ដានី : នៅលើកញ្ជក់?

រឺត : គាត់មកលើកនេះបាទ២ដងដែរ ។

ដានី : គាត់មកលើកនេះដែរ?

រឺត : បាទ! ខ្ញុំមិននឹង គាត់មកលើកដល់នឹង ។

ដានី : ឥឡូវគាត់នៅស្ងួត?

រឺត : បាទ! គាត់នៅស្ងួត ។ គាត់មកលើក គ្រាន់គាត់មកមើលទេសភាពអី គាត់ចង់មើលការរស់នៅយើងនេះ រីកចំរើនអីយ៉ាងម៉េចគាត់ចង់មើលចឹង ។ បើថាមកលើកក្នុងនាមថា ឲ្យយើងជានេះជានោះអីគ្មានទេ ។

ដានី : ឮថាមិញ ឮអត់ទាន់រៀបរាប់ច្បាស់ ពេលឮត្រូវរូបសមិញ មូលហេតុ ឮបើកឡាន?

រឺត : ខ្ញុំនៅបើកឡានជាមួយគ្នានឹង ពេលថ្ងៃត្រង់ៗ ធម្មតាយើងនៅជាមួយមេៗ មិនមែនទៅកាន់កាំភ្លើងប្រយុទ្ធជ្នាល់យើងនៅមើលខាងរថក្រោះគេហាត់អីចឹង ដល់ចឹងយើងឡើងដើមស្វាយដាក់តែអ្វីៗសម្រាប់បញ្ជាសមរភូមិ ។ ហើយរថក្រោះគេនៅហាត់ នៅពេញនឹងចឹង ។ យើងដើមម៉ោង១២ ឡើងដើមស្វាយទាបទេ នៅភូមិសាញ់ ឡើងដើមស្វាយប្រហែលកំពស់៤ម៉ែត្រទេ ដល់ចឹងធ្លាក់ វាបាក់មែកមកអត់ដឹងខ្លួន ។ យើងឡើងពាក់ទ្រនាប់ជើងប៉ាតា ខោអាវទាហាន នឹកឃើញថាឡើងចង់អង្គតែនគេអី ដល់ចឹងវា^{រយះ}បែកមកអត់ដឹងខ្លួនបាក់ធ្លាក់អុកយើងទល់ដួក ខូចអាចង្កេះនេះ ។

ដានី : ឆ្នាំ៩០ ជាងនឹង?

រឺត : បាទ! ខ្ញុំនៅដេកពេទ្យនៅថ្ងៃនឹង ឡើងជិតម៉ាឡៃ បាទដើររួច ។

ដានី : ដេកពេទ្យជិតម៉ាឡៃ?

រឺត : បាទ!

ដានី : តែឥឡូវមានធ្វើទុកអីដែរអត់?

រឺត : វាអត់មានទាន់អីប្រែប្រួលទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់ថាយើងចាក់ថ្នាំការពារគេតាណុសអីជាប់ ។ ចឹងបើយើងគិតពីយើងដេកពេទ្យនៅថ្ងៃនឹង សភាពការណ៍ពេទ្យតាមព្រំដែននឹង គឺអត់មាននៅបាទពេលនឹង កន្លែងពេទ្យ កន្លែងអីចូលទៅថ្ងៃអត់ ។ សមរភូមិយើងវែងឆ្នាំខ្លាំងនៅព្រំដែននឹង

បានខ្ញុំទៅដេកពេទ្យដល់ថ្ងៃ ហើយកាលនឹងបើយើងនឹកស្មានថា ដេកពេទ្យថ្ងៃនឹង បើសិន
យើងមិននៅជាមួយមេ ក៏យើងមិនអាចរស់បានទេ ។ បើដេកពេទ្យជិតម៉ាអស់ម៉ាសែនបាត
ជាន់ ។ ចឹងវាមានលក្ខណៈមួយ ថាបើប្រជាពលរដ្ឋ ឬមួយយុទ្ធជនអីយើងធម្មតា ដេកពេទ្យ
ត្រឹមល្មមៗនៅតាមព្រំដែននឹង ។

ដានី : ពេទ្យគេថាយើងខូចអី?

រឿត : វាធ្លាក់អុកបះសរសៃប្រសាទ ។

ដានី : បះសរសៃប្រសាទ?

រឿត : បាទ! ធ្វើឲ្យជើងយើងស្ថិតទាំងព្រម ។

ដានី : ស្ថិតទាំងសងខាង?

រឿត : បាទ! ស្ថិត យើងដើរទៅទំនេរ ។

ដានី : ឥឡូវនឹង ក៏នៅទំនេរ?

រឿត : បាទៗ នៅទំនេរ ដើរ ប៉ុន្តែយើងដើរម៉ាចេញចូលជុំវិញផ្ទះបាន ប៉ុន្តែធ្វើការធ្ងន់អត់បាន ។

ដានី : ពូអត់ដែលទៅពេទ្យទៀតទេ ឥឡូវ?

រឿត : អត់ៗ ដែលទៅពេទ្យ ។

ដានី : វាអត់ធ្វើទុក?

រឿត : បាទ! គិតទៅតាំងពី៩២ ទល់មកនៅនឹងអត់ដែលធ្វើទុកទេ ។

ដានី : ចុះពូចាប់ផ្តើមធ្វើការខាងឃុំ ភូមិយើងតាំងពីឆ្នាំណា?

រឿត : ខ្ញុំធ្វើអាណត្តិយើងបោះឆ្នោតជ្រើសរើសមេភូមិ ។

ដានី : អាណត្តិបោះឆ្នោតមេភូមិ?

រឿត : បាទ!

ដានី : ទើបថ្មីៗនេះដែរ?

រឿត : បាទ! ទើបនឹងថ្មីដែរ ប្រហែលជា៣ឆ្នាំ តាំងឆ្នាំនឹងហើយ ។ ចឹងខ្ញុំនៅជាប់ខាងមើលឈ្មោះ
ទាហានរបស់រដ្ឋាភិបាលយើងដែរ នៅក្នុងពលអន្តរកម្មនឹងយើងនៅពោធិ៍សាត់នេះ ។

ដានី : ចឹងពេលដែលសមាហរណកម្មមក ពូនៅក្នុងទាហាន ក្នុងពលអន្តរកម្មនឹង?

រឿត : បាទៗ ។

ដានី : ភ្លេចអីដែរ?

រឿត : ក្នុងនឹង ខ្ញុំធ្វើប្រធានក្រុម ។ គេឲ្យយើងធ្វើប្រធានក្រុម គ្រប់គ្រងខាងផ្នែកក្រុម ។ ដល់ឥឡូវ
នឹងយើង ដល់ឃើញសភាពការណ៍យើងប្រែប្រួលចឹងមក គេកាត់រំសាយយើងដាក់ប្រភេទ២

បឹងមក ។ កាត់រំសាយមក យើងបានប្រាក់កាត់រំសាយនឹងមក យើងយកមករកស៊ីខាងផ្នែក
ចិញ្ចឹមជីវិតរាល់ថ្ងៃនឹង ។

ដានី : ប៉ុន្តែពូមាន ដូចថាទៅក្នុងសង្គមកិច្ច មាននៅបើកប្រាក់ខែអីគេដែរ?

រឺត : បើក នៅបើកបន្តទៀត ។

ដានី : ចុះពូដែលពួកទាក់ទងពីរឿងតុលាការ គេកាត់ទោសមេដឹកនាំជាន់ខ្ពស់ខ្មែរក្រហម ពូមានដែល
តាមដាន?

រឺត : ពូតើ ។

ដានី : ពូដែរ?

រឺត : បាទ ។

ដានី : ដូចជាពួកតាមដានដឹងរឿងអីខ្លះដែរ?

រឺត : ពូថាកាត់ទោសតាមអស់នឹង ហើយខ្ញុំមិនបានដឹងថាកាត់ទោសនឹងវាក៏រឹតណា ខ្ញុំអត់ដឹងដែរ
គ្រាន់ថា ពូថាកាត់ទោសនឹងវាយុវឌ្ឍន៍មកហើយ យុវវឌ្ឍន៍ ។ ដល់ចឹងវាលើកឡើងស្រុកពីមុន
មកនឹង យើងមិនដឹងថាកាត់ប្រព្រឹត្តិអីខ្លះយើងអត់បានដឹងទេខាងលើ ។ ដូចថាយើងដឹង
ឃើញសកម្មភាពខាងក្រោម ។

ដានី : តុលាការនឹង ឥឡូវនឹងគេកាត់ទោស គេបែកជា២ គេហៅថា ករណី០០១ ករណី០០២ ។
ករណី០០១ មានកាំងហ្គេចអ៊ាវហៅខូច ហើយគេកាត់ក្តីសវនាការនឹង គេកាត់អីហើយ ។
ហើយឥឡូវនឹងគេរង់ចាំ សវនាការដែលកាត់ប្តឹងខ្លួនណាទៀត ។ ប្តឹងខ្លួនណានឹង គេជំនុំជម្រះ
អស់ហើយ នៅចាំតែគេសម្រេចថារឿងក្តីយ៉ាងណា មិនទាន់នេះទេ ។ ហើយទី២នេះ
គេហៅថាករណី០០២ មានពូដឹងហើយ នួន ជា, ខៀវ សំផន, អៀង សារី ហើយនឹង
ប្រពន្ធរបស់កាត់នឹង គេហៅថាករណី០០២នឹង គេនឹងបើកគេហៅថាសវនាការបម្រុងនៅថ្ងៃទី
២៧ ខែមិថុនា ខែ៦ខាងមុខនេះ គេនឹងបើក តាមព័ត៌មានរបស់តុលាការ គេប្រកាសមក ។
ហើយចុះចំពោះពូផ្ទាល់ដែលពូធ្លាប់បានដូចជាធ្វើការច្រើន ជាពិសេសស្គាល់ជាមួយតា
អ៊ីងនឹងដែរ ។ ពូយល់ឃើញម៉េចដែរ ចំពោះតុលាការដែលគេបង្កើតឡើង ដែលគេកាត់
ទោសពួកកាត់នឹង? ចិត្តពូផ្ទាល់ អារម្មណ៍របស់ពូ?

រឺត : ខ្ញុំយល់ឃើញជាការត្រឹមត្រូវសម្រាប់អាយុជីវិតដែលខ្មែរយើង ដែលបាត់បង់ពីមុនមក ត្រូវ
កាត់ទទួលខុសត្រូវចំពោះអ្នកបាត់បង់អាយុជីវិតពីដើម ។ ឃើញថា នេះជាច្បាប់មួយ
សម្រាប់ឲ្យយើងមានហេតុ ចងក្រងសម្រាប់ឲ្យកូនខ្មែរ យើងដឹងជំនាន់ក្រោយតទៀត ។

ដានី : បឹងពូគិតថាអានឹងត្រឹមត្រូវដែរ?

វើត : បាទ! អានឹងខ្ញុំគិតថាត្រឹមត្រូវ ។

ដានី : ហើយពួកវាមានថ្មីៗនេះ ខាងសហព្រះរាជអាជ្ញា ខាងចៅក្រមស៊ើបអង្កេត កេរ្តិ៍ពុទ្ធតែ ដៃកញ្ជ័កក្នុង ទាក់ទងពីការស៊ើបអង្កេតបន្ត ជំនុំជម្រះអីយ៉ាងម៉េចបន្តទៀត ។ ពូលយ៉ាង ម៉េចដែរ ។ ពូមានជីវិតរឿងនឹងទេ?

វើត : អានេះ ខ្ញុំក្តាប់អស់ស្នូរបានដែរ ប៉ុន្តែថា ការវែកញែក ការចង់ស៊ើបអង្កេតជីវិតច្បាស់ឬមិន ច្បាស់ តាមមើលអានឹងជាករណីមួយដែលយើងប្រទេសមួយៗ វាត្រូវមានច្បាប់ការពារ ហើយច្បាប់អត់ការពារ ។ ហើយចឹងគេអាចថាគេស្រាវជ្រាវរក អ្វីដែលហេតុផលច្បាស់ ខ្ញុំ យល់ចឹងវិញ ។

ដានី : បាទ! ចឹងខ្ញុំអស់សំនួរត្រូវសួរនាំទៀតហើយ ។ ហើយពូមានអ្វីចង់បន្ថែមនូវអ្វីដែលខ្ញុំអត់ បានសួរនាំទេ?

វើត : ខ្ញុំអត់មានអីបន្ថែមទេ គ្រាន់ថាអ្វីដែលគាត់ចុះមកសម្ភាសន៍ដល់រូបខ្ញុំផ្ទាល់ ខ្ញុំមានទុក្ខមកតិមួយ ដែលជួយគិតអំពីបញ្ហាដែលទទួលខុសត្រូវពីជំនាន់មុន នឹងជំនាន់ឥឡូវនេះ វាខុសប្លែកគ្នា ។ ហើយមានថ្ងៃណាមួយ អស់លោកដែលចុះសម្ភាសន៍នឹង សូមឲ្យក្របកដោយសេចក្តី សេចក្តីចំរើន គ្រប់ពេលវេលា ។

ដានី : បាទ! ខ្ញុំក៏អរគុណពូដែរ ដែលបានចំណាយពេលវេលាដល់ខ្ញុំសម្ភាសន៍ ជាពិសេសទាក់ទងពីរឿង រ៉ាវ ពីជីវិតរបស់ពូផ្ទាល់ តាំងពីក្មេងឆ្លងកាត់មករហូត មកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។ ចឹងខ្ញុំអរគុណពូ ច្រើន ។

«ចប់»